

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ISLAM
USKOMME
الإسلام عقيدتنا

Suomeksi
باللغة الفنلندية

I.I.F.S.O.
A.B

ISLAM USKOMME
I. I. F. S. O.
Suomeen Islamilainen yhdyskunta

ISBN 951 – 96931-0-5

Suomeen Islamilainen Yhdyskunta 1993

Jakelu: Islamilainen neuvontakeskus, PL 87, 00101 Helsinki

Puh: (09) 6121236, (09) 6121258

Suomennos: Translation Team

World Wide Distributor of I. I. F. S. O. Publications in 70 Languages:

INTERNATIONAL ISLAMIC PUBLISHING HOUSE

I. I. P. H.

Publishing And distributing Islamic Books And Tapes in 70 Languages

P.O. Box 55195 Riyadh 11534 – Saudi Arabia

RIYADH – Tel: (966-1) 4650818 – 4647213 – Fax: 4633489

JEDDAH – Tel and Fax: 2-6873752 / KHOBAR – Tel and Fax: 3 – 8945821

SISÄLLYSLUETTELO

KÄÄNTÄJN KOMMENTIT

ISLAM KÄSITTEENÄ

Miksi Islam?

Elämä ja uskonto

Ihminen

Synti

Vapaus

Tasa-arvoisuus

Yhteenkuuluvuus

Usko

MORAALIKÄSITE

KUKA ON MUSLIMI?

ISLAMIN SUHDE SOTAAN

Taustaa

”Julmat” muslimit

Vastakkaisasetelma

Ennen ja jälkeen valloituksen

ISLAM KÄYTÄNNÖSSÄ

Ihmisen luonne

Sisäinen luonne

Ulkoinen luonne

Elävät uskon tuntomerkit

Arkipäivän hurskaus

Määräaikaisrukoukset

Rukousajat

Pesu

Rukouskutsu (Adhan)

Perjantairukous

Eid – rukousten merkitys

Paasto

Zakat

Haji – pyhiinvaellusmatka

PARHE

Johdanto

Avioliitto

Avioliittosopimus

Avioero ja uudelleen avioituminen

Mies ja vaimo

Lapset

Sukulaiset, ystävät ja naapurit

IHMINEN, YHTEISKUNTA JA MAAILMA

Ihmiskunnan ykseys

Islamilainen yhteiskunta

Talouselämä

Poliittinen elämä

Islamin poliittinen järjestelmä

Uskon- ja omantunnonvapaus

Kansainvälinen elämä

KORAANI

Koraanin dynaamisuus

MUHAMMED

KÄÄNTÄJÄN KOMMENTIT

Kirjassa lainattujen Koraanin kohtien suomenkielinen asu noudattaa Z. I. Ahsen Bören toimittamaa Koraanin suomennosta vuodelta 1942; ja suomennoksen uskonnollisen sisällön on tarkistanut Isra Khalil Suomen Islamilaisesta Yhdyskunnasta.

JUMALAN NIMEEN

ALKUSANAT

Islam on kenties yksi maailman väärin ymmärretyimmistä ja väärin tulkituimmista elämänideologioista. Paljon on niitä, jotka ovat yrittäneet päätellä jos jonkinlaisia ihmeellisyyksiä Islamilaisesta kirjallisuudesta ja esitelleet niitä kauhistuneelle ympäristölle kiistattomina tosiasioina Islamista. Tunnusomaista länsimaailman Islam-tutkijoille on, että lähes kaikki poikkeuksetta ollut kansanperinteentutkimuksen näkökulma. Ollaan huolellisesti huomautettu, että ”arabien” omat, ”laajat” teokset eivät ole luotettava lähde, vaikkakin joskus, ystävällisenä eleenä, siteerataan joitakin niistä. Arabialainen historian kirjoitus esitetään manipuloituna ja liioiteltuna, kun taas oma tiettenkin on asiallista ja objektiivista! Tämä kirja on ehkä ensimmäinen, jonka muslimit ovat kirjoittaneet ruotsiksi* tuomaan selvyyttä siihen, mitä Islam oikeastaan on ja mitä se merkitsee niille miljoonille ihmisille, jotka pitävät sitä ehdottomana ohjenuorana.

*GÖTEBORGISSA 10.06.1989

Islamiska Informationsföreningen (IIF)

FIFS:n (FörenadellIslamiska Församlingar i Sverige) ja SMF:n (Svenska Muslimska Förbundet) toimeksiannosta ja Suomeen Islamilainen Yhdyskunta.

Islamic Society Of Finland

Lönnrötinkatu 41, 00180 Helsinki Finland käännättäneet suomeksi.

Suomentanut: Paula Remula

ISLAM KÄSITTEENÄ

Tieto Jumalasta ja usko Häneen muodostavat Islamin perustan. Tämä seikka on niin oleellinen, että se vaatii perusteellisen käsittelyn.

Kun katselemme ympärillemme, voimme havaita, että jokaisella perheellä on päämiehensä, jokaisella kouluyksiköllä rehtorinsa, jokaisella kunnalla johtajansa ja jokaisella läänillä maaherransa. Lisäksi tiedämme varmasti, että jokaisen tuotteen takana on tekijä ja jokainen taideteos on jonkun taiteilijan luoma. Kaikki tämä on ilmeistä, mutta silti se ei tyydytä ihmisen uteliaisuutta ja tiedonjanoa maailman suurisa asioita kohtaan.

Pystymmekö löytämään selitystä siihen, mikä on valtavan maailman kaikkeuden takana? Ymmärrämme, ettei mikään voi syntyä itsestään. Lisäksi havaitsemme, että maailmankaikkeus on olemassa ja toimii mitä järjestelmällisimmin ja että se on ollut olemassa miljoonia vuosia. Voimmeko silloin sanoa, että kaikki tämä joutuu sattuman oikusta tai että ihmisen ja koko maailmankaikkeuden olemassaolo johtuu sattumasta?

Emme voi, vaan maailmassa täytyy olla suuri voima, joka pitää kaiken järjestyksessä. Kauniissa luonnossa on oltava etevä taiteilija, joka luo mitä ihanimpia taideteoksia. Ne ihmiset jotka ovat oivaltaneet tämän, tunnustavat tämän taiteilijan ja kutsuvat Häntä Jumalaksi (Allahiksi). Hän ei ole ihminen, sillä kukaan ihminen ei pysty luomaan toista ihmistä. Hän ei ole eläin eikä liioin kasvi. Hän ei ole epäjumalan kuva eikä patsas, sillä mikään näistä ei pysty luomaan mitään muuta. Hän ei ole aurinko, kuu eikä tähti, sillä näitä hallitsee suuri järjestelmä, ja ne ovat jonkun toisen luomia.

Hän eroa kaikista näistä, sillä Hän on niiden kaikkien Luoja ja Ylläpitäjä. Yleisesti voidaan sanoa että kaikki täydellisyys ja ehdoton hyvyys kuuluu Hänelle ja että mitään vika ei voida lukea hänen syykseen:

Sano: Hän, Jumala on yksi, Ainoa Jumala, Kaikkivaltias. Hän ei ole (toista) synnyttänyt eikä ole (toisesta) syntynyt. Ketään ei ole Hänen vertaistaan. (Koraani 112: 1-5).

On olemassa monta eri tapoja oppia tuntemaan Jumala, ja Hänestä voi kertoa monia asioita. Maailman suuret arvoitukset ja kunnioitusta herättävät ihmeet ovat ikään kuin avoimia kirjoja, joista voimme lukea Jumalasta. Tämän lisäksi Jumala on lähettänyt monia sanansaattajia ja ilmoituksia ihmiselle. Nämä kertovat meille kaiken, mitä meidän tarvitsee tietää Jumalasta. Siten pohdiskelemalla luontoa, kuuntelemalla sanansaattajien sanoja ja tutkimalla jumalallista ilmoituksia pystymme saamaan mitä vakuuttavimman tiedon Jumalasta ja löytämään oikean tien Hänen luokseen.

Miksi Islam?

Sana Islam on johdettu arabiankielisestä juuresta "SILM", joka merkitsee mm. rauhaa ja sopuointua. Uskonnollisessa merkityksessä Islam tarkoittaa alistumista Jumalan tahtoon ja Hänen lakinsa noudattamista. Yhteys sanan alkuperäisen merkityksen ja sen uskonnollisen merkityksen välillä, on voimakas ja ilmeinen. Vain alistumalla Jumalan tahtoon voimme saavuttaa Todellisen sopuoinnun. Jotkut ei-muslimit kutsuvat Islamia "muhamettilaisuudeksi" ja sen kannattajia "muhamettilaisiksi". Muslimit sekä torjuvat näiden sanojen käytön että vastustavat sitä.

Tämä väärä nimitys merkitsee, että uskonto nimeää itsensä kuolevaisen olennon, Muhammedin (rauha olkoon hänen kanssaan), mukaan ja että Islam on vain yksi nimi muiden joukossa. Toinen väärinkäsitys, johon tämä nimitys voi johtaa on se, että muslimeja voidaan pitää Muhammedin (rohk) palvojina. Lisäksi voidaan luulla uskonnon olevan sen perustajan Muhammedin (rohk) uusi keksintö. Kaikki nämä johtopäätökset ovat mitä suurimmassa määrin virheellisiä. Islamin alkuperäinen perustaja ei ole kukaan muu kuin Jumala, ja se perustettiin jo Aatamin aikana. Islam on ollut olemassa muodossa tai toisessa aikojenalusta alkaen ja oleva aikojen loppuun saakka.

Islamin mukaan Jumalan lait ohjaavat maailman kaikki tapahtumia. Tämä merkitsee sitä, että koko aineellinen maailma välttämättömyyssiä noudattaa Jumalan käskyjä ja Hänen lakejaan.

Tämä merkitsee, että se on Islamin vaikutuksen alainen ja niin ollen Islamilainen. Aineellisella maailmalla ei ole valinnanvaraa. Se ei voi vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan noudattaa määrättyä suuntaa. Vain ihmiselle on annettu älyä, ja hänellä on siksi mahdollisuus valita itse.

Valitessaan alistumisen Jumalan lakiin ihminen saa aikaan sopusointua itsensä ja luonnon kaikkien muiden osasten välille.

Tämä on kaikkien Jumalan valittujen sanansaattajien sisin sanoma, ja siksi muslimi tunnustaa kaikki ennen Muhammedia (rohk) tulleet profeetat tekemättä mitään eroa heidän välillään. He olivat Jumalan lähettämiä ja heidän uskontonsa oli Islam, Jumalan Yleismaailmallinen uskonto. (Koraanissa kaikkia profeettoja kutsutaankin muslimiksi).

Ruotsalainen Marcus Eliasson on kerran raportoinut Jordaniasta, että muslimit muun muassa ”palvovat Abrahamia Ibrahimina”. On käsittämätöntä, että me tänä päivänä ja täällä aikakaudella ja tässä kutistuvassa maailmassamme saamme lukea lehtikirjoituksesta muslimien palvovan Ibrahimia. Vielä käsittämättömämpää on, että nämä uutiset tulevat lähteistä, jotka katsovat olevansa luotettavia, ja että niitä välitetään yleisölle, jolla on oikeus saada oikeita tietoja.

Useidenvuosisatojen ajan monet länsimaalaiset uskoivat ajatukseen, että muslimit palvoivat Muhammedia (rohk), muhamettilaisuuden perustajaa, ja levittivät tätä käsitystä. Sitten heille jollakin tavalla valkeni, että muslimit palvoivat ALLAHIA, ”eräänlaista jumaluutta”. Ja nyt tämä uusi havainto, että he palvovat Aabrahamia Ibrahimina.

Elämä ja uskonto

Elämä on Jumalan viisauden vallan ylhäinen ilmentymä. Hän on elämän Antaja ja luoja. Kukaan järkevä, normaali ihminen ei haluaisi menettää henkeään. Jopa ne, jotka tuntevat olonsa niin epätoivoiseksi että ottavat itsensä hengiltä, yrittävät viime tingassa saada takaisin olemassaolonsa oikeutuksen saadakseen vielä uuden mahdollisuuden elää. Elämä on Jumalan lahja ihmiselle, ja hän on ainoa, jolla on oikeus ottaa se takaisin.

Islam kieltää siksi kaikki itsemurhat ja itsensä tuhoamisen ja kehottaa kärsivällisyyteen rakkaan lähimmäisen kuollessa. Kun murhaaja teloitetaan rangaistukseksi, hänen henkensä riistetään Jumalan oikeudella. Se, joka on riistänyt toiselta hengen, on itse menettänyt elämisen oikeutensa.

Antaessaan ihmiselle elämän Jumala ei tarkoituksetta varusta häntä ainutlaatuisilla ominaisuuksilla. Hän ei liioin tarkoituksetta aseta ihmiselle tiettyjä velvollisuuksia. Jumala tarkoituksena on auttaa ihmistä oivaltamaan elämän tarkoitus ja toteuttamaan olemassaolon päämäärä. Elämä on Jumalan suoma luottamuksen osoitus ja ihminen on vaalija, jonka on otettava vastaan tämä luottamus vilpittömästi, parhaan kykynsä mukaan ja tietoisena vastuustaan Jumalaa kohtaan.

Elämää voi verrata matkaan, joka alkaa tietystä pisteestä ja päättyy tiettyyn määränpäähän. Se on väliaikainen tila, johdatusta Ikuiseen elämään. Tällä matkalla ihminen on matkustaja, ja hänen on tehtävä ainoastaan sellaista, mikä on hänelle hyödyksi tulevassa elämässä. Hänen on siis tehtävä kaikkea hyvää, johon hän kykenee, ja oltava täysin valmistautunut minä hetkenä hyvänsä siirtymään ikuisuuteen. Kun hänen aikansa on kulunut umpeen, on aivan liian myöhäistä tehdä mitään asialle tai yrittää pitkittää aikaa. Paras tapa käyttää elämänsä on siksi elää se Jumalan oppien mukaisesti ja tehdä siitä turvallinen tie ikuisen elämään.

Kauttakoko historian uskontoa on käytetty väärin, ja se on ymmärretty väärin. Jotkut ihmiset ovat käyttäneet sitä riiston ja sarron välineenä ja ennakkoluulojen ja vainon verukkeena. Toiset ihmiset ovat käyttäneet sitä vallan ja herruuden lähteenä, sekä eliittiin että massoihin nähden. Uskonnon nimessä on käyty epäoikeuden mukaisia sotia, ajatuksen- ja omantunnonvapautta on sorrettu, tiedettä on vannottu ja ihmisten kunniaa ja arvokkuutta on loukattu häpeällisesti. Uskonnon nimessä on siis tehty joukko ihmiskuntaan kohdistuneita epäoikeudenmukaisuuksia.

Mutta onko tämä uskonnon oikea tehtävä tai oikea suhtautumistapa uskontoon? Kiistämätön vastaus on painokas ei. Maailmassa on monia uskontoja ja jokainen niistä pyrkii olemaan ainoa oikea 8

uskonto. Kaikki väittävät olevansa lähtöisin Jumalasta ja tarkoituksenaan olevan ihmisen oikea ohjaaminen. Nämä väitteet ovat kuitenkin ristiriitaisia ja ovat johtaneet ihmisten välisiin vastakkaisuuksiin ja rajuihin uskonnon vastaisiin reaktioihin, sen sijaan että yhdistäisivät ihmiskunnan yhteen ainoaan maailmanlaajuiseen veljeyteen ainoan yleismaailmallisen Jumalan alaisuudessa. Tämä tilanne tekee jokaisen puolueettoman tarkkailijan hämmentyneeksi ja saa hänet kenties suhtautumaan vihamielisesti kaiken tyyppisiin uskontoihin.

Islamilainen uskontokäsitys on ainutlaatuinen sanan laajimmassa merkityksessä. On totta, että aidon uskonnon on lähde Jumalasta, jotta se voisi tarjota ihmiselle oikeanlaista opastusta. Samoin on totta, että ihmisluonne ja ihmisen perustarpeet ovat kaikkina aikoina olleet samat. Tämä johtaa seuraavan päätelmään: on olemassa vain yksi oikea uskonto, joka on lähtöisin ainoasta Jumalasta. Jumala sanoo Koraanissa:

”Oikea Uskonto Jumalan edessä on Islam. He, jotka ovat saaneet Pyhän kirjan, eivät kiistelleet aikaisemmin kuin vasta sen jälkeen, kun heidän osakseen oli tullut tieto...” (Koraani 3:18).

Ihminen

Ihmisen olemassaolon suurimpia kompastuskiviä on maailmassa vallitseva synnin ja pahuuden ongelma. Tavanomainen käsitys on, että synty sai alkunsa Aatamista ja Eevasta heidän eläessään Eedenin paratiisissa. Se mikä johti syntiinlankeemukseen on siitä lähtien tuottanut ihmiskunnalle syyllisyyden ja hämennyksentunnetta.

Koraanissa kerrotaan, että Jumala lähetti Aatamin ja Eevan elämään Eedenin paratiisissa ja nauttimaan sen tuotteista kuten halusivat. Heitä varoitettiin kuitenkin lähestymästä erästä tiettyä puuta, sillä jos he tekisivät niin heitä kohtaisi häpeä ja onnettomuus. Sitten Saatana johdatti heidät kiusaukseen ja sai heidät menettämään onnellisen elämään. Heidät karkotettiin paratiisista ja vietiin maan päälle elämään, kuolemaan ja lopulta nousemaan kuolleista viimeiselle tuomiolle. Oivallettuaan mitä olivat tehneet ha tunsivat häpeää, syyllisyyttä ja heille annettiin anteeksi. (Koraani 2:35-38, 7:19-25, 20:117-123).

Tämä vertauskuvallinen tapaus on hyvin paljastava. Se kertoo meille että ihminen on epätäydellinen ja haluaa aina enemmän, jopa eläessään Paratiisissa. Mutta synnin tai erehdyksen tekeminen, kuten Aatamin ja Eevan tapauksessa, ei välttämättä kuoleta ihmissydäntä, eikä sen tarvitse estää henkistä parannusta tai pysäyttää moraalista kehitystä. Ihmisellä on tarpeeksi järkeä tajutakseen syntinsä ja epäonnistumisensa. Vielä tärkeämpää on, että hän kykenee ottamaan selville kenen puoleen hänen on kääntyttävä saadakseen ohjausta. Kertomus osoittaa myös, että syrjintä sukupuolen ja perityn synnin perusteella on täysin vierasta Islamin hengelle.

Koraanin mukaan (30:30) ihminen on syntynyt luonnollisessa puhtauden tilassa tai fitrah´ssa eli Islamissa. Mitä hyvänsä ihmiselle tapahtuukin syntymän jälkeen on seurausta ulkoisesta vaikutuksesta. Voidaan sanoa, että ihmisluonne on muokattavissa. Ratkaiseva tekijä on sosiaalistumisprosessi, etenkin kotiympäristö. Tämä on avainasemassa ihmisenpersoonallisuuden muotoutumisessa ja moraalisen luonteen kehityksessä.

Epätäydellisyys ja erehtyväisyys eivät merkitse samaa kuin synti ja rikollisuus eivät ainakaan Islamissa. Jos ihminen onkin epätäydellinen, niin Jumala ei ainakaan ole jättänyt häntä avuttomana tai hylättynä joutumaan epäonnistumistensa uhriksi. Ihminen on ilmoitusten valtuuttama, järjen tukema ja valinnanvapauden vahvistama, ja häntä ohjaa sosiaalinen ja psykologinen pyrkimys suhteellisen täydellisyyden saavuttamisen. Hyvän ja pahan voimien välinen alituinen vetovoima muodostaa elämään taistelun. Se antaa ihmiselle jotakin mitä odottaa, ihanteita esittäväksi, työtä tehtäväksi ja tehtäviä täytettäväksi. Se tekee hänen elämänsä mielenkiintoiseksi ja mielekkääksi yksitoikkoisuuden ja paikoilleen pysähtyneisyyden sijaan. Sitä paitsi Jumalaa miellyttää nähdä palvelijoidensa saavuttavan moraalisia voittoja.

Synti

Islamin moraalisen mittapuun mukaan ihmisen vaillinaisuus tai erehtyväisyys ei ole syntiä. Tämä on osa hänen luonnettaan kuolevaisena ja rajallisena olentona.

Mutta se on syntiä, jos ihminen tuntee suhteelliseen täydellisyyteen johtavat tiet mutta luopuu niiden etsinnästä. Syntiä on teko, ajatus tai toivomus, joka

1. on tarkoituksellinen,
2. uhmaa Jumalan lakia,
3. luokkaa Jumalan tai ihmisen oikeuksia,
4. on vahingollinen sielulle tai ruumille,
5. toistuu kerta toisensa jälkeen ja
6. joka normaalisti voidaan välttää.

Nämä ovat synnin osatekijät, ja synti ei siis ole synnynnäistä tai perittyä. On kuitenkin totta, että ihmisessä on piilevänä kyky syntiin, mutta tämä ei ole suurempi kuin hänen kykynsä hurskauteen ja hyvyyden. Jos hän valitsee synnin mahdollisuuden hyvyyden mahdollisuuden asemasta, hän liittyy uuden, vieraan aineksen puhtaaseen luonteeseensa. Tästä ulkoisesta aineksesta on vastuussa ainoastaan ihminen itse.

Islamin mukaan on olemassa suurempia ja pienempiä syntiä. On olemassa syntejä Jumalaa vastaan ja syntejä sekä Jumalaa että ihmistä vastaan. Ihmisiin kohdistuvat synnit ovat anteeksiannettavia vain, jos vääryyttä kärsinyt osapuoli antaa anteeksi sille, joka on rikkonut häntä vastaan, tai jos on annettu asianmukainen korvaus tai rangaistus.

Vapaus

Vapaus, sekä aatteena että arvona, on kielletty monilta yksilöiltä, ryhmiltä ja kansakunnilta. Vapautta on usein käytetty väärin ja se on tulkittu väärin. Tosiasia on ettei ihminen missään inhimillisessä yhteiskunnassa voi olla vapaa sanan ehdottomassa merkityksessä. On oltava tiettyjä rajoituksia, jotta yhteiskunta ylipäänsä voisi olla olemassa.

Tämän yleisen rajoituksen puitteissa Islam opettaa vapautta, vaalii sitä ja takaa sen sekä muslimeille että ei-muslimeille. Islamin vapauskäsitys koskee ihmisen kaikkia vapaaehtoisia toimintoja. Kuten jo aiemmin mainittiin, ihminen on syntynyt vapaana fitrah´ssa (luonnollisessa tilassa).

Hänen oikeutensa vapauteen on pyhä niin kauan kuin hän ei tahallisesti riko Jumalan lakia tai loukkaa muiden oikeuksia.

Islamin ihmiselle osoittamaan tiehen sisältyy syvällistä älyllistä osallistumista, jatkuvaa henkistä tietoisuutta, sitovia moraalisia periaatteita ja sääntöjä ruumiin hoitamisesta. Seuratessaan tätä suuntaa ihminen ei voi uskonnollisessa mielessä epäonnistua vapauden perimmäisen päämäärän saavuttamisessa.

Kysymys uskonvapaudesta, Jumalan palvonnan vapaudesta ja omantunnonvapaudesta on myös äärettömän tärkeä Islamin kannalta. Jokaisella ihmisellä on oikeus uskonvapauteen ja omantunnonvapauteen, ja hänelle suodaan myös tilaisuus käytännössä hyödyntää tätä oikeutta. **”Uskonnossa ei ole mitään pakkoa, oikea tie on selvästi erotettu harhateistä...”** (Koraani 2:256). Vapaus on ihmisen luonnollinen oikeus, henkinen etuoikeus ja ennen kaikkea uskonnollinen velvollisuus. Tämä vapauskäsitelmä ei anna sijaa uskonnollisille vainoille, luokkaristiriidoille tai rotuennakkoluuloille. Vapaus on yhtä arvokas kuin itse elämä.

Tasa-arvoisuus

Tasa-arvoisuuden periaate kuuluu Islamin arvojärjestelmän perusaineeksiin. Tätä tasa-arvoisuutta ei kuitenkaan pidä sekoittaa samankaltaisuuteen tai yhdenmukaisuuden. Islam opettaa että kaikki ihmiset ovat tasa-arvoisia Jumalan edessä mutta he eivät sen takia välttämättä ole samanlaisia. Ihmiset eroavat toisistaan kykyjen, mahdollisuuksien, kunnianhimon, varojen yms. Puolesta. Mikään näistä eroavuuksista ei kuitenkaan voi olla perusteena jonkin ryhmän tai rodun ylemmyydelle toiseen nähden. Ihmisen syntyperällä, ihonvärillä, omaisuudella tai vaikutusvallalla ei ole mitään merkitystä Jumalan arvioidessa hänen luonnettaan ja persoonallisuuttaan. Ainoa Jumalan tunnustama ero on hurskaudessa (taqwa) ilmenevä ero ja ainoa Jumalan soveltama kriteeri on hyvyden ja hengellisen täydellisyyden kriteeri.

Jumala sanoo Koraanissa: ”Ihmiset, Me olemme totisesti luonut teidät miehestä ja naisesta ja jakanut teidät heimoihin ja sukuihin, jotta tuntisitte toinen toisenne. Arvokkain teistä Jumalan tykönä on se, joka parhaiten pitää huolenvelvollisuudestaan. Jumala on tietävä, tajuava. (Koraani 49:13).

Tämän tasa-arvoisuus käsitykseen perusta on syvälle juurtunut Islamin rakenteeseen. Se on lähtöisin mm. seuraavista perustavanlaatuisista periaatteista:

1. Kaikki ihmiset on luonut yksi ja sama ikuinen Jumala, kaiken ja kaikkien korkein Herra.
2. Koko ihmiskunta kuuluu samaan rotuun ja polveutuu Aatamista ja Eevasta.
3. Jumala on hyvä ja oikeudenmukainen kaikkia luotujaan kohtaan. Hän ei asetu minkään rodun tai yhteiskuntaluokan puolelle.
4. Kaikki ihmiset syntyvät tasa-arvoisina siinä mielessä, ettei kukaan tuo mukanaan mitään etuuksia ja he kuolevat tasa-arvoisina siinä mielessä, etteivät he vie mukanaan mitään maallista omaisuutta.
5. Jumala arvioi jokaisen ihmisen hänen ansioidensa perusteella ja hänen tekojensa mukaan.

Yhteenkuuluvuus

Sana yhteenkuuluvuus on saanut joitakin sivumerkityksiä, joista jotkut ovat romanttisia ja nostalgisia, kun taas toiset ovat halventavia ja taantumuksellisia. Yhdessä perus merkityksessään sana tarkoittaa ”kaiken tyyppisiä suhteita, joille on ominaista suuri määrä henkilökohtaista läheisyyttä, moraalista velvoitusta, sosiaalista yhteyttä ja ajallista jatkuvuutta--”. Sana voidaan yhdistää paikkoihin, uskontoihin, kansakuntiin, rotuihin ja toimintoihin. Sen perustyyppi on perhe” (Nisbet: The Sociological Tradition)

Historiallinen suuntaus on ollut liikettä pois päin näistä syvistä ja moraalisisista ihmissuhteista joukkoyhteiskunnan persoonattomiin, muodollisiin ja hyötypainotteisiin suhteisiin. Liikkeelle ovat olleet tunnusomaisia erilaiset vaiheet, ja se on saanut laaja-alaisia seurauksia.

Tämän kehityksen myönteiset ja kielteiset seuraukset ovat vaikuttaneet eri kansoihin eri tavoin. Voidaan kuitenkin yleensä sanoa, että eri kansanryhmien väliset etäisyydet ovat pienentyneet, ja että se mikä tapahtuu maailman yhdessä osassa pakostakin vaikuttaa muuhun maailman. Islamin yhteenkuuluvuus ei perustu rotuun, kansallisuuteen tai sukulaisuuteen. Se ei nimeä itseään yksittäisen johtajan mukaan vaan ulottuu yli kansallisten ja poliittisten rajojen. Islamilaisen yhteenkuuluvuuden perusta on se periaate, jonka mukaan kaikki Jumalan tahtoon alistuvat ja hänen lakiaan noudattavat kokonaisuuden. Islamilaisella yhteenkuuluvuudella on historiallinen tehtävä, joka tähtää paljon enempään kuin pelkään henkiinjäämiseen, valtaan tai fyysiseen jatkuvuuteen. Tämä kuvataan Koraanissa seuraavasti: **”Ja jotta teistä tulisi seurakunta, joka kutsuu ihmisiä hyvyyteen, säätää heille oikeat elämäntavat ja estää heitä pahuudesta, sellaiset ihmiset tulevat menestymään.”** (Koraani 3:103).

Se mitä vaaditaan yhteisöltä kokonaisuutena, vaaditaan myös jokaiselta yksittäiseltä jäseneltä. Yksittäisen muslimin osaa kuvaa parhaiten seuraava Profeetta Muhammedin (rohk) lausuma: ”Sen täistä joka näkee jotakin vääryyttä, täytyy yrittää muuttaa sitä toimimalla; ellei hän voi tehdä niin, hänen pitää yrittää muuttaa sitä puhumalla; ellei hän voi tehdä tätäkään, hänen on toivottava muutosta sydämessään, ja tämä on uskon vähäisin muoto.”

Islamin yhteenkuuluvuuden on oltava esikuva. Sen on noudatettava korkeimpia moraalisia normeja ja muututtava mittapuuksi muille. Sen on vältettävä liioittelua ja kohtuuttomuutta, pysyvää taipumattomuutta ja äkillisiä muutoksia. Keskitien seuraaminen, horjumattomana ja johdonmukaisena pysyminen, hyväksyttävän ja hylättävän erottaminen, periaatteiden noudattaminen ja samanaikainen joustavuus ovat luultavasti ihmisluonteen ja sosiaalisen kanssakäymisen vaikeimpia koetuksia.

USKO

Oikeuskoinen muslimi uskoo seuraaviin uskonkappaleisiin:

1. Usko Yhteen Jumalaan, joka on täydellinen ja ikuinen, ääretön ja mahtava, armelias ja säälivä, luoja ja huoltaja. Jotta tästä uskosta voisi tulla tehokas, vaaditaan täydellistä luottamusta Jumalaan ja turvautumista Hänen apuunsa.

2. Usko kaikkiin Jumalan lähettiläisiin tekemättä mitään eroa heidän välillään. Jokainen kansa on saanut lähettilään tai varoittajan Jumalalta. He olivat hyvyyden opettajia ja oikeamielisyyden esitaistelijoita. Jumala valitsi heidät välittämään Hänen sanomaansa. Heidät lähetettiin historian eri aikakausina, ja tiettyinä aikoina jokin kansa saattoi saada useita lähettiläitä samanaikaisesti. Koraani mainitsee heistä kaksikymmentäviisi nimeltä. Muhammedia (rohk) lukuun ottamatta heidät tunnettiin ”kansallisina” tai ”paikallisina” lähettiläinä. Koraanissa sanotaan:

”Me uskomme Jumalaan ja siihen, mikä on ilmoitettu meille ja mikä on ilmoitettu Aabrahamille, Ismaelille, Iisakille ja Jaakobille ja Israelin sukukunnille, siihen, mitä Mooses ja Jeesus ovat (Jumalalta ilmoitettavaksi) saaneet julistettavaksi Herraltansa. Emme tee mitään erotusta yhdenkään heidän välillään, olemme antautuneet hänelle alamaisiksi.” (Koraani 2: 136-137).

3. Usko kaikkiin Jumalan kirjoituksiin ja ilmoituksiin. Koraanissa on erityinen viittaus Aabrahamin, Mooseksen, Daavidin ja Jeesuksen kirjoihin. Jotkut näistä ilmoituksista olivat kuitenkin joutuneet hukkaan, tai niitä oli vääristelty kauan ennen kuin Koraani ilmoitettiin Muhammedille (rohk). Ainoa aito ja täydellinen Jumalan kirja, joka nykyään on olemassa, on Koraani. Se on siis annettu muslimeille siksi mittapuuksi ja kriteeriksi, jonka mukaan kaikkia muita kirjoja on arvioitava.

4. Usko Jumalan enkeleihin, jotka ovat puhtaasti henkisiä olentoja. Niillä ei ole minkäänlaisia fyysisiä haluja eikä aineellisia tarpeita. Ne ovat olemassa vain palvellakseen Jumalaa. Niitä on monta, ja jokainen niistä on saanut erityisen tehtävän. Vaikka emme pystyisi näkemään enkeleitä omin silmin se ei merkitse, etteikö niitä olisi olemassa. Maailmassa on monia asioita, joita silmä ei näe ja joita ei voi aistein havaita, ja kuitenkin uskomme niiden olemassaoloon. Islamin mukaan tieto ja totuus eivät ole riippuvaisia havainnoista ja aistimuksista.

5. Usko viimeiseen tuomiopäivään. Tämä maailmalakkaa eräänä päivänä olemasta ja kuolleet heräävät tuomittavaksi lopullisessa ja ehdottoman oikeudenmukaisessa oikeuden käynnissä. Kaikki mitä teemme tässä maailmassa, jokainen aikomuksemme, jokainen liikkeemme ja jokainen lausumamme sana rekisteröidään ja säilytetään tarkoissa muistiinpanoissa. Tuomiopäivänä merkinnät otetaan esiin, ja ihmiset, joilla on hyvät merkinnät, palkitaan runsaskätisesti, ja heille suodaan pääsy Jumalan taivasten valtakuntaan. Niitä, joiden merkinnät ovat huonot rangaistaan helvetillä. Taivaan ja helvetin todellisen luonteen tuntee vain Jumala. Koraanissa olevia ja Profeetta Muhammedin (rohk) antamia kuvauksia ei pidä käsittää kirjaimellisesti.. Profeetta Muhammed (rohk) sanoi ”Taivaassa on asioita, joita yksikään silmä ei ole nähnyt, yksikään korva ei kuullut eikä mikään äly ajatellut.” Muslimi uskoo kuitenkin, että hyvät teot ehdottomasti palkitaan ja pahoista rangaistaan. Tämä on päivä, jolloin kaikkien on tehtävä tiliä ja jolloin kaikille osoitetaan ehdotonta oikeuden mukaisuutta.

Usko Tuomiopäivään on lopullinen vastaus maailmamme monimutkaisiin ongelmiin. On ihmisiä, jotka tekevät syntiä, eivät piittaa Jumalasta ja omistautuvat epämoraalisille teoille mutta silti vaikuttavat menestyvän liiketoimissaan ja onnistuvat hyvin elämässään. On myös hyviä ja Jumalaa pelkääviä ihmisiä, jotka kuitenkin näyttävät saavan vähemmän palkintoja vilpittömistä ponnisteluistaan ja joiden osaksi tulee enemmän kärsimystä kuin muiden.

Tämä ehkä tuntuu hämmentävältä ja näyttää olevan ristiriidassa Jumalan oikeudenmukaisuuden kanssa. Jos syylliset voivat välttyä maalliselta laeilta ja lisäksi pysyä menestyvinä, mitä on jäljellä hyvälle ihmisille? Mikä suosii hyvyttä ja moraalia? Täytyy olla jokin keino palkita hyvyys ja pysäyttää pahuus. Ellei se tapahdu täällä maan päällä – ja tiedämme ettei se tapahdu säännöllisesti tai välittömästi, se on tapahduttava joskus muulloin. Tämä hetki on Tuomiopäivänä.

6. Usko Jumalan ajattomaan tietoon ja Hänen valtaansa suunnitella ja toteuttaa suunnitelmansa. Jumala ei ole välinpitämätön tai neutraali maailmaa kohtaan. Hänen tietonsa ja valtansa toimivat jatkuvasti järjestyksen ylläpitämiseksi Hänen laaja-alaisessa luoma kunnassaan. Hän on viisas ja rakastava, ja kaikella mitä Hän tekee täytyy olla syy ja mielekäs tarkoitus. Jos todella oivallamme tämän, meidän on luottavaisesti hyväksyttävä kaikki mitä Hän tekee vaikka emme täysin ymmärtäisi sitä tai suorastaan pitäisimme sitä pahana. Tietomme on rajallinen ja ajattelumme perustuu yksilöllisiin tai henkilökohtaisiin huomion otettaviin asioihin, kun taas Hänen tietonsa on rajaton ja Hänen suunnitelmansa yleis-maailmallisia.

Tämä ei suinkaan tee ihmistä fatalistiseksi tai avuttomaksi. Se viitoittaa ainoastaan rajan Jumalan asioiden ja ihmisen vastuun välille, sillä luonteeltamme olemme henkisiä ja rajallisia, valtamme ja vapautemme ovat äärellisiä ja rajallisia. Emme pysty tekemään kaikkea, ja laupeudessaan Jumala pitää meitä vastuullisina vain siitä, mitä teemme. Ne asiat, joita emme pysty tekemään, tai asiat, jotka Hän itse tekee, eivät kuulu vastuualueeseemme.

Jumalan ajaton tieto ja valta toteuttaa suunnitelmansa ei estä meitä laatimasta omia suunnitelmiamme omassa rajallisessa valtapiirissämme. Päinvastoin Hän kehottaa meitä ajattelemaan ja tekemään oikeita päätöksiä. Elleivät asiat kuitenkaan suju toivomallamme tai suunnittelemaamme tavalla, meidän ei pidä menettää uskomme tai joutua voimattomuuden valtaan. 17

Meidän on yritettävä kerta toisensa jälkeen, ja jos tulokset jäävät saavuttamatta, tiedämme joka tapauksessa tehneemme parhaamme, eikä meitä voi asettaa vastuuseen tuloksista, sillä se mikä on kykyjemme ulottumattomissa, on pelkästään Jumalan asia. Muslimit kutsuvat tätä uskonkappaletta uskoksi Kadaahan ja Kadarin, mikä yksinkertaisesti tarkoittaa sitä, että Jumalan ajaton tieto näkee tapahtumat ennalta ja että ne tapahtuvat Jumalan tarkan tiedon mukaisesti. (Koraani 18:29, 41:46, 53:33-62 ym..)

7. Usko siihen että Jumalan luomakunta on mielekäs ja että elämällä on jalo tarkoitus, joka ylittää ihmisen fyysisen tarpeet ja aineelliset toiminnot. Elämän tarkoitus on Jumalan palvominen, mutta se ei tarkoita, että meidän pitäisi viettää koko elämämme alituisessa eristyneisyydessä ja täydellisessä meditaatiossa. Palvominen on Hänen tuntemustaan, Hänen rakastamistaan, Hänen tottelemistaan, Hänen lakinsa toteuttamista elämän kaikissa vaiheissa, Hänen asiansa palvelemista tekemällä sitä mikä on oikein ja karttamalla pahaa sekä olla oikeuden mukainen Häntä kohtaan, Itseämme kohtaan ja lähimmäisiämme kohtaan. Jumalan palvominen on elämän ”elämistä”, ei sen pakenemista. (Kor.51:56-58).

8. Usko ihmisen erityisasemaan luotujen hierarkiassa. Ihmisellä on tämä merkittävä asema, koska vain hän on saanut järjen ja henkisen kaipuun. Mutta mitä korkeampi asema, sitä suurempi vastuu. Sillä henkilöllä jonka Jumala on valinnut aktiiviseksi edustajakseen, täytyy välttämättä olla tietty valta ja arvovalta ja hänen on oltava kunniallinen ja luotettava. Se tosiasia, että Jumala valitsi sanansaattajansa ihmisten joukosta, osoittaa ihmisen olevan luotettava ja kelvollinen. (Koraani 2:30-34, 6: 165, 7:11).

9. Usko siihen, että jokainen ihminen on syntynyt ”muslimiksi”. Tämä merkitsee että itse syntymä tapahtuu Jumalan tahdon mukaisesti. Se tarkoittaa myös siitä, että jokainen ihminen on varustettu henkisillä mahdollisuuksilla ja älyllisillä pyrkimyksillä,

jotka voivat tehdä hänestä hyvän muslimin jos hänen sallitaan kehittää synnynnäistä luonnettaan ja hän saa oikeata tietoa Islamista. Monet ovat halukkaita hyväksymään Islamin jos se esitellään oikein. Islamhan on opinkappale niille, jotka haluavat tyydyttää hengellisiä ja moraalisia tarpeitaan, ja niille jotka haluavat elää hyvää ja rakentavaa elämää, sekä yksityisesti että yhteiskunnallisesti. (Koraani 30:30, 64:1-3, 82:6-8).

10. Usko siihen, että jokainen ihminen on syntynyt vapaana synnistä. Hän on ikään kuin kirjoittamaton lehti. Saavuttaessaan kypsän iän hän tulee vastuulliseksi teoistaan ja aikomuksistaan jos hän kehittyy normaalisti ja on henkisesti terve. Ihminen ei ole vain vapaa synnistä, kunnes hän tekee syntiä, vaan hän on myös vapaa tekemään asioita suunnitelmiensa mukaan ja omalla vastuullaan. Tämä kaksinkertainen vapaus vapauttaa hänet perityn synnin raskasta taakasta. Jokaisen ihmisen on sitä paitsi kannettava oma taakkansa ja vastattava omista teoistaan, sillä kukaan ei voi sovittaa jonkun toisen syntiä.

11. Usko siihen, että ihmisen on tehtävä työtä pelastuksensa eteen. Saavuttaakseen pelastuksen ihmisen on yhdistettävä usko ja teko. Usko ilman tekoja on yhtä riittämätön kuin teko ilman uskoa. Kukaan ei siis voi saavuttaa pelastusta ennen kuin usko Jumalaan muuttuu eläväksi elämässä ja uskonkäsityksiä sovelletaan todellisuuteen. Tämä osoittaa, ettei Jumala hyväksy tyhjiä sanoja ja ettei kukaan tosi-uskovainen voi suhtautua välinpitämättömästi uskon käytännön vaatimukseen. Se osoittaa myös, ettei kukaan voi toimia jonkun toisen puolesta tai toimia välittäjänä jonkun toisen ja Jumalan välillä. (Koraani 10:9-10, 18:30, 103:1-3).

12. Usko siihen, ettei Jumala aseta ketään vastuuseen ennen kun Hän on osoittanut oikean tien. Tästä syystä Jumala on lähettänyt monia lähettäjiä ja ilmoituksia. Henkilöä, joka ei koskaan ole kuullut puhuttavan jumalallisesta ilmoituksesta tai lähettäjästä, ei pidetä Jumalan edessä vastuullisena siitä,

ettei hän ole noudattanut jumalallisia käskyjä. Sellaista ihmistä pidetään vastuullisena ainoastaan siitä, että hän on jättänyt tekemättä sellaista, mitä hänen järkensä on kehottanut häntä tekemään. Se, joka sitä vastoin tietoisesti ja tahallisesti loukkaa Jumalan lakia, asetetaan vastuuseen pahoista teoistaan. (Koraani 4:65, 5:16,21, 17:15).

13. Usko siihen, että ihmisluonne sisältää enemmän hyvää kuin paha. Tämä usko perustuu siihen tosiseikkaan, että Jumala on antanut ihmiselle tiettyjä tehtäviä ja huolehtinut hänen opastuksestaan. Jos ihminen luonteensa puolesta olisi toivoton tapaus, kuinka Jumala silloin täydellisessä viisaudessaan voisi määrätä hänelle velvollisuuksia ja kehottaa häntä välttämään tiettyjä asioita?

14. Usko siihen, että usko on epätäydellinen jos sitä noudatetaan sokeasti tai se hyväksytään ilman kysymyksiä ellei tämä tyydytä uskovaa itseään. Jos uskon on tarkoitus innoittaa tekoihin ja jos uskon ja tekojen on tarkoitus johtaa pelastukseen, on uskon perustuttava järkkymättömään vakaumukseen, johon ei sisälly itsepetosta tai pakkoa. Se joka kutsuu itseään muslimiksi sukuperinteiden vuoksi tai hyväksy Islamin pakon alaisena, ei toisin sanoen ole täydellinen muslimi Jumalan edessä. (Koraani 2:170, 43:22-24).

15. Usko siihen, että Koraani on Jumalan sanaa, joka on ilmoitettu Profeetta Muhammedille (rohk) enkeli Gabrielin välityksellä. Jumala ilmoitti Koraanin jakso jaksolta eri yhteyksissä vastataan kysymyksiin, ratkaisemaan pulmia, tuomaan selvyyttä kiistoihin ja olemaan ihmisen parhaana oppaana ikuiseen onneen.

16. Usko Koraanin ja Muhammedin (rohk) perimätiedon väliseen selvään eroon. Koraani on Jumalan sanaa, kun taas Profeetta Muhammedin (rohk) perimätiedot ovat Koraanin käytännön tulkintaa. Profeetta Muhammedin (rohk) tehtävänä oli välittää

Koraani sellaisena kuin hän sen oli saanut ja selittää ja soveltaa sitä täydellisesti käytäntöön. Hänen selityksiään ja esiintymisiään tallennettiin ”haditheina” eli ”sunnana” tunnettuihin kirjoituksiin. Niitä pidetään Islamin toisena lähteenä, ja niiden on oltava täydellisessä sopusoinnussa ensimmäisen lähteen, Koraanin kanssa. Koraani on mittapuu, ja jos jonkin perimätiedon ja Koraanin välillä on ristiriitaisuutta muslimi tukeutuu Koraaniin, sillä yksikään aito Profeetta Muhammedin (rohk) perimätieto ei voi olla ristiriidassa Koraanin kanssa.

MORAALIKÄSITE

Islamilainen moraalii säätelee ihmisen ja Jumalan välistä suhdetta, ihmisen ja hänen lähimmäistensä suhdetta, ihmisen ja maailmankaikkeuden muiden luotujen välistä suhdetta sekä ihmisen ja hänen sisimpänsä välistä suhdetta. Muslimin on huolehdittava tarkkaan ulkoisesta käyttäytymisestään ja teoistaan, sanoistaan ja ajatuksistaan, tunteistaan ja aikomuksistaan. Hänen tehtävänsä on taistella oikeuden puolesta ja vääryyttä vastaan, etsiä totuutta ja luopua valheesta. Totuus ja hyvyys ovat muslimin päämäärä ja nöyryys, yksinkertaisuus ja myötätuntoisuus hänen toinen luontonsa.

Muslimille ylimielisyys, turhamaisuus ja välinpitämättömyys ovat vastenmielisiä ja Jumalan inhoamia. On moraalinen velvollisuus olla esikuvana muille suorittamalla tehtävänsä ja tekemällä ne hyvin, etsimällä kaikin tavoin tietoa ja hyvettä. Muslimien on myös aina ajateltava muita, jotka jakavat maailman heidän kanssaan, ja niitä jotka seuraavat heitä tulevaisuudessa.

Islamin moraaliset periaatteet on osittain muotoiltu myönteisiksi määräyksiksi sellaisista asioista, jotka on tehtävä, kielteisiksi kielloiksi vältettäviä asioita kohtaan. Olipa ne sitten muotoiltu myönteisesti tai kielteisesti, niiden tarkoituksena on luoda ihmiselle oikea ajattelutapa, levollinen mieli, vahva persoonallisuus ja terve ruumis. Auttaakseen ihmistä tässä Islam on antanut mm. seuraavat määräykset:

1. Jumalan ykseydestä ja Muhammedin profeetankutsumuksesta todistaminen tarkoituksenmukaisesti ja velvoittavasti.
2. Päivittäisten määräaika rukousten säännöllinen rukoileminen.
3. Uskonnollisen veron (zakat) maksaminen.
4. Paastoaminen Ramadan-kuukauden aikana.
5. Pyhiinvaellusmatkan tekeminen pyhään Mekan kaupunkiin, ainakin kerran elämässä.

Näiden myönteisten toimien ohella on muita ns. ehkäiseviä toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on suojella ihmistä henkiseltä sairaudelta ja rappiolta. Näiden toimien joukossa on seuraavia kieltoja:

1. Kaikenlaiset päihdyttävät aineet ovat kiellettyjä. (Koraani 2:219, 4:43, 5:90-91)
2. Sioista, petoeläimistä ja itsestään kuolleista eläimistä peräisin oleva liha ja muut tuotteet (lukuun ottamatta nahka ja luita) ovat kiellettyjä.
3. Kaikentyypiset uhkapelit ja turhat hovit ovat kiellettyjä. (Koraani 2:219, 5:90-91)
4. Kiellettyjä ovat myös avioliiton ulkopuoliset ja esiaviolliset seksuaalisuhteet sekä käyttäytyminen, jolla voi saattaa kiusaukseen, herättää himoa tai tehdä siveettömän vaikutuksen (Koraani 23:5-7, 24:30-33, 70:29-30)

Kieltäessään tiettyjä asioita Jumala ei tee sitä siksi, että Hän haluaisi riistää ihmiseltä jotakin hyvää ja hyödyllistä. Hän tekee sen siksi, että Hän haluaa suojella ihmistä ja auttaa tätä kehittämään hyvän arvostelukyvyn. Islamilaisia moraali sääntöjä ei milloinkaan ollut tarkoitettu pelottamaan yksilöä tai tekemään hänet passiiviseksi tai välinpitämättömäksi.

Jos muslimia loukataan tai sorretaan, hän voi vapaasti valita, tekeekö vastarintaa ja vaatii kosta samalla mitalla vai antaako anteeksi ja uskoo tekonsa seuraukset Jumalalle. Hän tietää myös, että on parempi antaa anteeksi, mutta että hän voi vapaasti valita anteeksiannon ja koston välillä.

Niinpä muslimi anteeksi antaessaan tekee sen omasta vapaasta tahdostaan ja rakkaudesta Jumalaan. Vaatiessaan kosta hän ei kuitenkaan loukkaa lakia tai toimi epäoikeudenmukaisesti. Jos Islam kehottaisi ehdottomaan anteeksiantamiseen, se houkuttelisi monia kurittomia ihmisiä pahoihin tekoihin, ja jos Islam yksinomaan vaatisi kosta, ei olisi sijaa laupeudelle ja kärsivällisyydelle eikä henkisellem kehitykselle ja moraaliselle kypsyydelle. Tämä puolestaan merkitsisi sitä, että monien ihmisten hyvät ominaisuudet heikkenisivät.

Antaessaan anteeksi muslimi on mieliksi Jumalalle, säilyttää yliotteensa ja edistää pahantekijän parannusta. Vaatiessaan kosta muslimi puolustaa oikeutta, ylläpitää järjestystä ja oikeudenmukaisuutta ja auttaa pysäyttämään pahan. Onko sitten sen asenne, joka harkitsematta muita vaihtoehtoja vaatii kosta samanlainen kuin sen asenne, joka antaa sijaa laupeudelle ja anteeksiantamukselle? Onko se, joka antaa anteeksi siksi ettei ole mahdollisuutta vaatia kosta, samanlainen kuin se, joka antaa anteeksi vaikka olisi olemassa koston mahdollisuus?

Ihmisen nykyinen tilanne on vähintäänkin hälyttävä. Se huolestuttaa kaikkia hyviä ja Jumalanpelkääviä ihmisiä ja haastaa aktiiviseen osallistumiseen. Sen ei pitäisi johtaa epätoivoon ja alistumiseen. Toivon liekki on ja on aina ollut olennainen osa Islamia. (Koraani 12:87, 65:3) Nykyajan kriisit ja ongelmat eivät ole täysin ainutlaatuisia tai erityisiä. On totta että ne ovat vaikeita, kenties vaikeampiakin kuin aiemmin. Tämän aikakauden ja aiempien aikakausien välinen ero on kuitenkin pohjimmiltaan määrällinen eikä laadullinen.

Useiden vuosisatojen ajan ja lukuisissa maailman maissa on vaikeimpien kriisien pääasiallisena syynä pohjimmiltaan ollut eräänlainen valikoiva ja suvaitsematon suhtautuminen kaikkea tuntematonta, erilaista ja vierasta kohtaan. Tämä suhtautuminen johti rasismiin, ahdasnäköisyyteen ja ennakkoluuloihin. Nyky-maailman kohtaamiin ongelmiin esitetään usein monia erilaisia ja ristiriitaisia selityksiä. Yhtä ristiriitaisia ovat ehdotukset ongelmien ratkaisemiseksi.

Jotkut toivovat ihmisen uudestisyntymistä Jotkut kääntyvät erilaisten ismien tai tieteen puoleen viimeisenä ratkaisuna ja toiset odottavat jonkun tulevanvapahtajan saapumista. Silti tämä luettelo ei sisällä välinpitämättömiä ja apaattisia, joita kenties itse asiassa on useampia kuin optimismin kannattajia yhteensä. Vaikuttaa kuitenkin siltä, että tämän päivän suurin tarve olisi pakottava ”ymmärryksen” tarve. Ihmisen on ennen muuta tarpeen ymmärtää itseään ja luonnettaan, omat mahdollisuutensa ja rajoituksensa, paikkansa maailmankaikkeudessa ja suhteensa sen eri osasiin.

KUKA ON MUSLIMI?

Jotkut ihmiset ehkä uskovat, että ihminen muuttuu muslimiksi tunnustaessaan uskonsa Oikeaan Jumalaan ja Muhammediin Hänen viimeisenä lähettiläänään. Tämä tosin pitää paikkansa juridisesti, mutta se on kaukana uskon täydellisestä merkityksestä. Muslimiksi tuleminen ei ole suinkaan pelkkä muodollisuus. Usko Islamin on onnen tila, joka on saavutettu myönteisin teoin ja määrätietoisin ponnistuksin. Koraani ja perimätiedot määrittelevät ne normit, joihin mielekäs usko rakentuu. Uskovaisia ovat ne,

1. Jotka uskovat Jumalaan, Hänen enkeleihinsä, Hänen kirjoihinsa, Hänen Lähettiläisiinsä, viimeiseen tuomiopäivään ja Jumalan täydelliseen tietoon ja viisauteen.
2. Jotka turvautuvat Jumalaan ja Joiden luottamus Häneen on horjumaton.
3. Jotka Jumalan tähden jakavat toisille Hänen suomaansa rikkauden, elämää, terveyttä, tietoa, kokemusta yms.
4. Jotka säännöllisesti rukoilevat päivittäiset määräaikaishenkouksensa sekä osallistuvat perjantain seurakuntarukoukseen ja vuoden muihin seurakuntarukouksiin.
5. Jotka maksavat uskonnolliset veronsa.
6. Jotka kehottavat oikeaan ja hyvään ja kaikkiin käytettävissään olevin laillisin keinoin taistelevat pahaan vastaan.
7. jotka tuntevat uskonsa vahvistuvan Koraania lausuttaessa ja sydämensä täyttyvän nöyryydestä, kun Jumalan nimi mainitaan.

8. Jotka rakastavat Jumala ja Hänen lähettilästään yli kaiken ja jotka vilpittömästi rakastavat lähimmäisiään yksinomaan Hänen tähtensä.
9. Jotka rakastavat sukulaisiaan ja naapureitaan ja osoittavat aitoa ystävällisyyttä vieraitaan kohtaan, varsinkin jos nämä ovat muukalaisia.
10. Jotka sanovat totuuden ja puhuvat hyvää tai sitten pysyvät vaiti.

On ilmeistä, että itse uskon merkitys saa Islamin tunkeutumaan syvälle ja muuttumaan rakentavaksi elämän kaikilla alueilla. Islamin mukaan todellisella uskolla on ratkaiseva vaikutus ihmisen henkilökohtaiseen ja sosiaaliseen käyttäytymiseen, poliittiseen esiintymiseen ja taloudelliseen elämään. Seuraavat esimerkit osoittavat miten Koraani kuvaa uskovaisia: **”Ainoastaan ne ovat oikea uskovaisia, joiden sydämet valtaa pelko Jumalaan nimeä lausuttaessa, joiden usko kasvaa, kun Meidän tunnusmerkkimme heille luetaan, ja jotka turvaavat Herraansa. Ne, jotka pysyvät rukouksessa ja lahjoittavat muille siitä, mitä Me olemme heille suonut. Nämä ovat totisia oikeauskoisia. Heitä varten on eri arvoasteet heidän Herransa luona sekä anteeksiantamus ja jalomielinen huolenpito.”**(Koraani 8:2-4).

”Uskovaiset, miehet ja naiset, ovat toisen toistensa liittolaisia; he rohkaisevat hyvän tekemiseen ja kieltävät tekemästä pahaa; ja he harjoittavat hartautta sekä antavat säädettyjä almuja, ja he tottelevat Jumalaa ja Hänen lähettilästään.” (Koraani 9:71).

”Uskovaisia ovat vain ne, jotka uskovat Jumalaan ja Hänen sananjulistajaansa eivätkä epäile, vain panevat alttiiksi omaisuutensa ja henkensä ponnistellessaan Jumalan tiellä; nämä ovat vanhurskaita. (Koraani 49:15).

Näiden Koraanin tekstien lisäksi on olemassa myös joukko perimätietoon sisältyviä tekstejä. Profeetta Muhammed (rohk) sanoo esimerkiksi:

Kenestäkään teistä ei voi tulla tosi uskovaista, ellei hän toivo uskonveljelleen ja sisarelleen sama kuin itselleen. ”Kolme ominaisuutta on oikean uskon merkinä, ja se joka saavuttaa ne, voi totisesti tuntea uskon suloisuuden. Ne ovat Jumalan ja Hänen lähettiläänsä rakastaminen yli kaiken, lähimmäisen rakastaminen Jumalan tähden sekä epäuskoon lankeamisen vastustaminen yhtä voimakkaasti kuin vastustaisi tuleen heitetyksi joutumista”

ISLAMIN SUHDE SOTAAN

Levitettiinkö Islamia miekalla? Oliko muslimien tunnus ”Koraani vai miekka”? Olivatko muslimit imperialisteja, havittelemassa maallista valtaa ja sotasaalista?

Jotkut ihmiset väittävät näin, toiset taas kieltävät sen, ja lisäksi on joukko epävarmoja ja hämmentyneitä. Mitä Koraani sitten sanoo? Mitä Pro. Muhammedin (rohk) elämäntarina paljastaa tässä yhteydessä? Jokaisen rehellisen ihmisen velvollisuus on itse ottaa selvää totuudesta ja nousta tietämättömyyden ja ennakkoluulojen mukavasta nojatuolistista.

Koraani tekee selväksi, että halusimmepa tai emme, sota on elämän tosiasia niin kauan kuin on olemassa epäoikeudenmukaisuutta ja sortoa. Tässä kohdin Koraani on realistinen, ja historian kirjoitus on myös osoittanut, että ihmiskunta - historian aamunkoitosta aina meidän päiviimme saakka – on joutunut mukaan erilaajuisiin sotiin. Meidänkin päivinämme ihmiset elävät alituisessa sodan pelossa useissa maailman epävakaisissa kolkissa. Koska Jumala täydellisessä viisauudessaan ei ole jättänyt tätä tosiasiaa huomiotta, Hän on Islamin kautta tunnustanut sodan sallitukseksi ja oikeutetuksi itse puolustuksen muodoksi ja rauhan, vapauden ja oikeudenmukaisuuden palautuskeinoksi.

Koraanissa sanotaan: **”Teidät on määrätty sotimaan, vaikka se on teille vastenmielistä. Mutta voi sattua että teillä on vastenmielisyys jotakin asiaa kohtaan, vaikka se on teille hyödyllinen, ja voipa sattua, että teillä on halu johonkin, vaikka se on vahingollista teille. Jumala tietää, mutta teette tiedä.”** (Koraani 2:216).

”Ellei Jumala olisi pitänyt kurissa eräitä ihmisiä toisten avulla, niin raunioksi olisi tuhottu luostarit, kirkot ja synagogat sekä moskeijat, joissa Jumalan nimeä usein lausutaan.” Koraani 22:40).

Vaikka Islam on realistinen suhtautumisessaan, se ei milloinkaan suvaitse aggressiota, ei omalla eikä muiden taholta. Siksi hyökkäyssota tai hyökkäys on kielletty. Jumala kieltää muslimeja aloittamasta vihollisuuksia tai syyllistymästä mihinkään hyökkäystoimiin tai rikkomasta muiden ihmisten oikeuksia. Sen lisäksi mitä yllä on sanottu, ovat nämä Koraanin säkeet ratkaisevan tärkeitä:

”Taistelkaa Jumalan retkellä niitä vastaan, jotka vastaanne sota käyvät, mutta itse älkää aiheetta hyökätkö. Totisesti Jumala ei rakasta rauhanrikkoja. Surmatkaa heidät, missä heidät tapaattekin, ja karkottakaa heidät joka paikasta, mistä he ajoivat pois teidät, sillä pakanuuteen käännyttäminen on parempi kuin murha. Mutta älkää taistelko heitä vastaan Rauhoitetun temppelin lähellä, jollei he hyökkää päällemme siellä; mutta jos he hyökkäävät, niin tappakaa heidät. Sellainen on oleva uskottomien palkka. Mutta jos he lakkaavat taistelemasta, niin on Jumala totisesti armahtavainen ja laupias. Taistelkaa heitä vastaan, kunnes pakanuuden viettelys lakkaa ja keskuudessanne vakiintuu ainoan Jumalan palveleminen. Mutta jos he herkeävät, älköön välitkö vihollisuutta muita kuin uskottomia vastaan.” (Koraani 2: 190-193).

Sota ei kuulu Islamin päämääriin. Se on ainoastaan viimeinen keino, ja sitä on käytettävä vain silloin, kun kaikki muut keinot ovat epäonnistuneet. Islam on rauhan uskonto, sen merkitys on rauha, yksi Jumalan nimistä on rauha, muslimien jokapäiväinen tervehdys on rauha ja adjektiivi ”muslimi” tarkoittaa rauhaa rakastavaa. Rauha on Islamin luonne, merkitys ja päämäärä. Jokaisella olennolla on oikeus nauttia Islamin rauhasta ja muslimien hyvyydestä – riippumatta

uskonnollisista, maatieteellisistä tai etnisistä näkökohdista – niin kauan kuin ei esiinny aggressiota Islamia tai muslimeja vastaan.

Jos ei-muslimit suhtautuvat rauhanomaisesti tai välinpitämättömästi muslimeihin, ei ole mitään perustetta eikä oikeutusta sodan julistamiselle heitä vastaan. Ei ole olemassa mitään uskonnollista sota, jonka tarkoituksena olisi pakottaa ihmiset kääntymään Islaminuskoon, sillä jollei Islam synny syvästä sisäisestä vakaumuksesta, Jumala ei sitä hyväksy. Koraanissa sanotaan: **”Uskonnossa ei ole mitään pakkoa, oikea tie on selvästi erotettu harhateistä, ja se joka, hylkää saatanan ja uskoo Jumalaan, hän pitää kiinni mitä lujimmasta kädensijasta, joka ei murru. Jumalahan on kuuleva, tietävä.”** (Koraani 2:256).

Myös Islamin viisauden levittämisessä muslimeita kielletään käyttämästä voimakeinoja. Koraanissa sanotaan: **”Kutsu heitä Herrasi tielle viisaudella ja sopivilla kehotuksilla ja kumoa heidän puheensa parhain keinoin...”** (16:125). Islamin rauhanomaisuudesta huolimatta on kuitenkin historiallinen tosiasia, että Profeetta Muhammed (rohk) kävi sotia ja osallistui kenttätaisteluihin. Jotta ymmärtäisimme tämän ja ymmärtäisimme, miksi Koraanissa on sellaisia sanontoja kuin ”surmatkaa heidät” ja ”taistelkaa heitä vastaan”, on välttämätöntä käsitellä muutamia historiallisia tosiseikkoja, jotka edelsivät muslimien sotia uskottomia vastaan.

Taustaa

Saatua tehtävänsä Jumalalta Profeetta Muhammed (rohk) kutsui koolle yleisen kokouksen, kertoi seurakunnalle, mitä hän oli saanut vastaanottaa, ja kehotti heitä luopumaan epäjumalanpalveluksesta ja uskomaan ainoaan oikeaan Jumalaan. Hänen ensimmäinen rauhanomainen ja looginen vetoamuksensa ei kohdannut vain vastarintaa vaan sai osakseen myös pilkkaa, naurua ja ivaa. Kerta toisensa jälkeen hän yritti esitellä siunatun kutsumuksen kansalleen saavuttamatta kuitenkaan menestystä. Koska hänen ei sallittu vapaasti saarnata Islamista, hän joutui muutamien vuosien ajan rajoittamaan toimintansa yksityiseen opettamiseen.

Tämä oli myös keino pelastaa hänen harvalukuisten kannattajiensa henki ja lievittää heidän vaikeuksiaan.

Kun Jumala kehotti Profeetta Muhammedia (rohk) saarnaamaan julkisesti, vainot lisääntyivät ja muslimit joutuivat yhä enenevässä määrin kidutuksen ja ahdistelun kohteeksi. Mutta mitä enemmän vainot lisääntyivät, sitä suuremmaksi muslimien määrä kasvoi. Uskottomat kääntivät hyväkseen kaikkia keinoja, lahjuksia ja kiusauksia saadakseen Profeetta Muhammedin (rohk) luopumaan uudesta uskostaan, mutta muslimit liittyivät yhtä lujemmin yhteen sitä mukaan kuin heidän tilanteensa paheni.

Kun uskottomat eivät onnistuneet horjuttamaan uskovie vakaumusta uhkauksin, painostuksin, lahjuksin yms., he järjestivät boikotin, ankaran eristyskampanjan, muslimeja vastaan. Muslimeista tuli käytännöllisesti katsoen "kastittomia" sen runsaan vuoden aikana, jonka boikotti kesti.

Kun boikotti ei tuottanut toivottua tulosta, uskottomat kutsuivat koolle kokoukseen, jossa oli määrä salaa keskustella siitä, mitä nyt ilo tehtävä, jotta Islam saataisiin eliminoidua ja päästäisiin lopullisesti eroon Muhammedista. Tehtiin yksimielinen päätös, jonka mukaan valittaisiin yksi mies jokaisesta heimoista. Näiden piti yhdessä murhata Profeetta Muhammed (rohk) yön aikana.

Muhammedin (rohk) tehtävän ei kuitenkaan ollut tarkoitus päättyä tässä vaiheessa. Niinpä Jumala kehotti häntä lähtemään Mekasta, rakkaasta kotikaupungistaan, ja muuttamaan Medinaan liittyäkseen siellä niihin muslimeihin, jotka jo asuivat siellä, sekä Mekasta tulleisiin pakolaisiin että Medinan omiin asukkaisiin. (Koraani 8:30, 9:40). Tätä muuttoa kutsutaan Hijraksi, ja se on merkinä muslimien ajanlaskun alkamista. Kun muslimit pakenivat Mekasta, muutamat seikat (joista yksi oli uskottomien toimeenpanema muslimien omaisuuden takavarikointi) pakottivat heidät jättämään jälkeensä lähes koko omaisuutensa ja joskus myös perheensä. Heti kun ne olivat asettuneet asumaan Medinaan, Profeetta Muhammed (rohk) ryhtyi jakamaan rauhanomaisia saarnojaan.

Monet asukkaat noudattivat Jumalan kehotusta ja liittyivät heti jäseneksi muslimien yhteisöön. Toiset pitivät kiinni perinteisistä uskonkäsityksistään, ja koska Profeetta Muhammedin (rohk) tehtävään sisältyi rauha ja arvokas suhtautuminen kaikkiin ihmisiin, hän teki sopimuksen ei-muslimien kanssa, takasi heille vapauden ja turvallisuuden ja loi ensimmäistä kertaa heidän sydämiinsä sosiokansallisen omantunnon, joka korvasi ahdasnäköisen uskollisuuden Heimoa kohtaan.

Sillä välin kun Profeetta Muhammed (rohk) toimi näiden uudistusten parissa ja yritti organisoida Medinan muslimiyhteisöä sekä määrätä perusteet vakaalle ja rauhanomaiselle yhteiskunnalle, jossa muslimit ja ei-muslimit voisivat elää rinnakkain, Mekassa olevat viholliset olivat levottomia. Heidän muslimeihin kohdistuva vihansa kasvoi kasvamistaan, ja heidän aikomuksensa tyystin hävittää Islamin ja mahdollinen uhka, jonka se muodosti heidän epäjumalanpalvonnalleen, voimistui päivä päivältä.

Viholliset muuttivat taktiikkaansa ja päättivät hyökätä muslimien kimppuun sekä sisältä että ulkopäin. He olivat havainneet kasvavaa kateutta Medinan ei-muslimien keskuudessa Islamin yhä suurempaa suosiota kohtaan. Islam oli myös luonut veljeyden hengen, jonka luomisessa he itse olivat epäonnistuneet. Sekä Mekan että Medinan ei-muslimeilla oli siis aihetta ryhtyä yhteistyöhön. Mekassa järjestettiin ryöstöretkiä levottomuuden aiheuttamiseksi muslimien keskuudessa, ja Medinassa muodostettiin ryhmä, jonka jäsenet teeskentelivät olevansa muslimeja ja tekivät parhaansa saadakseen aikaan epäsopua uskovien keskuudessa.

Muslimeja uhattiin nyt sekä sisä- että ulkopuolelta, ja he tunsivat itsensä voimattomiksi ja olemassaolonsa uhatuksi. Yli kolmentoista vuoden ajan he olivat kestäneet vainoja, väkivaltaa, perheiden eroa, omaisuuden takavarikointia yms. Ei-muslimien soveltama uusi taktiikka tarjosi vain kaksi vaihtoehtoa: oli joko odoteltava lopullista tuhoa tai puolustettava olemassaoloa.

Tilanteen on täytynyt olla paradoksi. Islam syntyi turvaamaan muslimeille arvokkuuden ja voiman, vapauden ja turvallisuuden, ja liittämään heidät Jumalan yhteyteen. Siinä he olivat kuitenkin avuttomina ja levottomina, uhattuina ja peloissaan. Islam kehotti heitä rakentamaan rauhaa, toimimaan oikein ja kieltämään vääryyden, auttamaan sorrettuja ja vapauttamaan orjuutetut. Mutta miten ne pystyivät tekemään kaiken tämän, jos he itse olivat sorrettuja, orjuutettuja ja avuttomia?

Kaikkien eniten muslimeja hämmensi se, ettei Koraanissa sanottu mitään tästä asiasta eikä annettu heille suoria toimintaohjeita. Lyhyen ajanjakson jälkeen Jumala vapautti heidät murheestaan seuraavalla ilmoituksella: **”Jumala on totisesti karkottava uskovaisten viholliset. Totisesti, Jumala ei rakasta valapattoa, kiittämätöntä ihmistä. Niille on annettu lupa taistella, joita vastaan on aloitettu sota, sillä heille on tehty vääryyttä, ja Jumala kyllä kykenee heitä auttamaan; heitä jotka syyttä on karkotettu kotoaan, koska ovat vain lausuneet: ”Jumala on meidän Herramme”.**(Koraani 22:38-40).

Jumalan annettua tämän luvan muslimit saattoivat pelastautua vainolta ja sorrolta vastustamalla hyökkääjiä. Nyt heillä oli keino rauhan ja vapauden palauttamiseksi sekä perheidensä yhdistämiseksi ja omaisuutensa takaisin saamiseksi. Totta on, että käytiin sotia ja kenttätaisteluita niitä vastaan, jotka ilmiselvästi kielsivät muslimeilta rauhan ja vapauden. Muslimit eivät kuitenkaan milloinkaan ryhtyneet hyökkäykseen eivätkä liioin tuhonneet koteja, satoja tai muuta vastaavaa tai surmanneet lapsia, naisia, vanhuksia ja vammaisia. Sellaiset rajat ainutlaatuiset ja muslimeille ominaiset, eivätkä ne voineet olla tekemättä vaikutusta jokaiseen. Juuri näiden ankarien sotasääntöjen avulla lopulta voitettiin hyökkääjät.

”Julmat” muslimit

On kirjoitettu paljon ”julgista” muslimeista, jotka ilmestyivät pimeään Arabian polttavan kuivilta aavikoilta valloittamaan Rooman ja Persian protektoraatit ja uskaltautuivat jopa Euroopan porteille saakka.

Monet ovat sitä mieltä, että näiden muslimien vaikuttimena oli uskonnollinen into väkisin levittää Islamia niin kauas kuin mahdollista. Toiset pitävät tätä käsitystä naiivina, koska Islamia ei luonteensa vuoksi voi tyrkyttää ihmisille. Vaikka asia olisikin näin, Islam ei olisi voinut säilyä hengissä kovin kauan. Sitä paitsi valloitetujen alueiden ei-muslimit asukkaat olisi pitänyt tuhota.

Historia todistaa, että Islam säilyi kaikkialla, minne se tuli (lukuun ottamatta Espanjaa, mihin on syynsä), ja että ”muslimivalloittajat”, minne hyvänsä menivätkin, elivät rinta rinnan ei-muslimiväistön kanssa. Valloitetujen alueiden käännyttämiset olivat myös hyvin vilpittömiä uskossaan, mikä erittäin harvoin on pakkokäännytyksen ansiota. Sitä paitsi tarvitaan enemmän kuin pakkoa tekemään voitetuista kansoista hyviä muslimeja, ja vaaditaan enemmän kuin sortoa, jotta ne saataisiin ylläpitämään ja rakastamaan ”väkisin tyrkytettyä” uskontoa.

On esitetty toinenkin teoria, jonka mukaan Arabian kuumuuden ja kuivuuden kiusaamien muslimien oli yksinkertaisesti pakko lähteä matkaan taloudellisista syistä. Siispä sodat eivät olleet uskonnollisia tai hengellisiä vain pelkästään pakon sanelemia. Toinen käsitys on, että arabit Profeetta Muhammedin (rohk) kuoleman jälkeen menettivät kokonaan kiinnostuksensa uskontoon ja lähtivät sotaretkille vain tyydyttääkseen välittömät tarpeensa.

Lopulta on myös niitä, jotka väittävät Arabian muslimien sotien johtuneen heidän kiihkeästä ryöstö ja hyökkäysretkien kaipuustaan. He eivät pysty näkemään mitään muuta syytä tai perustetta muslimien toiminnalle kuin silkan verenhimon ja sotasaalin kaipuun.

On siis olemassa useita tulkintoja, mutta kukaan näistä arvostelijoista ei ole tehnyt yhtään vakavaa yritystä koko asian ymmärtämiseksi tai koko totuuden esittämiseksi. Tilanpuutteen vuoksi on mahdotonta tässä yhteydessä yksityiskohtaisesti käsitellä Islamin näkemystä jokaisesta yksittäisestä sodasta tai kenttätaistelusta. Muutamia yleisiä näkökohdat saattavat silti olla paikallaan.

Profeetta Muhammed (rohk), jonka Jumala oli valinnut laupeudesta koko ihmiskuntaa kohtaan, yritti lähestyä ympäröivien alueiden hallitsijoita ja kehotti näitä kääntymään Islamiin ja tulemaan osallisiksi Jumalan laupeudesta. Nämä eivät ainoastaan torjuneet hänen ystävällistä kehotustaan vaan myös pilkkasivat häntä ja julistivat avoimen sodan muslimeille. Profeetta Muhammedin (rohk) elinaikana roomalaiset ja persialaiset sotilaat ylittivät muslimien rajat eri hyökkäysretkien yhteydessä. Niinpä muslimit olivat hänen kuolemansa aikoihin tahtomattaan sodassa naapureidensa kanssa.

Tämä kehitys vain jatkui, ja kaikkia seuraavien sukupolvien aikaisia tapahtumia onkin tarkasteltava näiden ensimmäisten tapahtumien valossa. Seurauksena oli, näihin aikoihin koko kristikunta, Ranska ja Espanja mukaan lukien oli sodassa laajenevaa Islamilaista maailmaa vastaan. Myös muslimien sotaretkiä Eurooppaan on tarkasteltava näiden olosuhteiden valossa. Osoituksena siitä tosiasiasta, että koko kristikunta toimi yhden viranomaisen alaisuudessa, on roomalaisen paavinvallan kiistämätön auktoriteetti kaikkiin kristittyihin nähden. Siitä on osoituksena myös kristittyjen voimien yleinen liikekannallepano Islamia vastaan keskiajan ristiretkien aikana ja jopa kahdenteenkymmenenteen vuosisadan ensimmäisen neljänneksen aikana.

Niinpä Rooman aloittaessa sodan Islamia vastaan ei muslimeilta voitu kieltää oikeutta iskeä takaisin kaikilla taistelu kentillä. Heillä ei ollut varaa antaa Rooman ja Persian mahtavien armeijoiden saartaa itseään. Roomasta annettiin käskyjä tappa Muhammed ja esittää hänen päänsä vadilla, kohtalo, jonka myös kristityt esitaistelijat joutuivat kokemaan. On täysin selvää, ettei erällä myöhempien vuosisatojen sodilla ollut mitään tekemistä Islamin kanssa, vaikka niiden kävijät olivatkin muslimeja. Ne eivät tähdänneet Islamin olemassaolon puolustamiseen, vaan motiivina olivat pikemminkin paikalliset tai jopa henkilökohtaiset syyt. Aggressio on aggressiota, tulipa se sitten muslimien taholta tai suuntautui heitä vastaan, ja Islamin suhtautuminen aggressioon on tunnettu ja muuttamaton. 33

Jos siis näiden myöhempien sotien aikana esiintyi muslimien aggressiota, ei se voi saada oikeutusta Islamin varjolla eikä Jumalan hyväksyntää.

Vastakkaisasetelma

Siihen aikaan ei ollut joukkoviestimiä. Ei ollut lehdistöä, radiota, televisiota eikä edes säännöllisesti toimivaa postilaitosta. Ainoa mahdollisuus levittää yleistä tietoa olivat henkilökohtaiset yhteydet. Ei ollut oikeusturvaa eikä sananvapautta. Kuka tahansa puhuikaan jonkin jalon asian puolesta tai puolusti epäsuosittua uskonkäsitystä, joutui uhatuksi. Esimerkkinä tästä lähes täydellisestä suvaitsevaisuuden ja kunnioituksen puutteesta voivat toimia ne sanansaattajat, jotka olivat saaneet tehtäväksi toimittaa rauhanomaisia kutsuja Profeetta Muhammedilta (rohk) eri vallanpitäjille.

Monet sanansaattajista eivät koskaan palanneet elävinä, vaan heidät murhattiin kylmäverisesti. Toisia otettiin vangiksi, ja isännät myivät niitä orjiksi. Näissä vaikeissa oloissa piti Arabian muslimit levittää sanomaansa. Koraani kutsu heitä kutsumaan ihmisiä Jumalan tielle viisaudella ja perustamaan näille näkemyksiään arvokkaasti. Usein kuitenkin kohtasivat väkivaltaa välittäessään rauhansanomaansa.

Ensimmäiset kokemukset Arabiassa opettivat muslimeille, että oli hyvin tehokasta olla rauhaa rakastava, jos oli kyllin voimakas pystyäkseen vaalimaan rauhaa. Siksi heidän oli liikuttava suurina suojattuina ryhminä voidakseen ylipäänsä toimia ”diplomaatteina”. Nämä ryhmät ylittivät siis eri rajoja useaan otteeseen. Joillakin alueilla heidät toivotti lämpimästi tervetulleeksi väestö, joka pitkään oli ollut Rooman ja Persian vallan, sorron ja orjuutuksen alaisena. Eräillä muilla alueilla keskityttiin tarjoamaan Islamia niille, jotka olivat valmiita ottamaan sen vastaan (ja monet olivat). Niitä jotka eivät kääntyneet, kehoitettiin suorittamaan maksu. Syynä tähän oli se, että:

1. Muslimit halusivat olla varmoja, että tämä veron maksaja tiesi, mitä teki ja että Islam oli esitelty hänelle mutta hän vapaasti valitsi sen torjumisen.
2. Muslimit ottivat tehtäväkseen suojella veronmaksajaa ja taata hänen turvallisuutensa ja vapautensa samalla tavoin kuin itse muslimienkin. Jokainen häneen kohdistuva uhkahan oli samalla uhka hänen muslimimaanmiehilleen, joten voidakseen puolustaa muslimeja heidän oli myös puolustettava ei-muslimeja ja taattava näiden turvallisuus.
3. Asioiden uusi tila vaati kaikkien ryhmien apua ja yhteistyötä, sekä muslimien että ei-muslimien.
4. Muslimit halusivat varmistua, ettei ei-muslimi asennoitunut vihamielisesti heihin ja heidän uusiin veljiinsä ja sisariinsa tai ollut taipuvainen aiheuttamaan ongelmia muslimimaanmiehilleen.
5. Silloin ei ollut verolakia ja järjestettyä valtiota ja Islamilaisten velvollisuus oli maksaa uskonnollista veroa joka ei ollut pakollinen muissa uskonnoissa. Verosta oli sitten hyötyä sekä Islamilaisille että ei-islamilaistelle.

Ne, jotka torjuivat Islamin ja kieltäytyivät suorittamasta maksua (joka muuten oli varsin kohtuullinen), vaikeuttivat oma asemaansa he omaksuivat vihamielisen asenteen heti alun pitäen ja yrittivät aiheuttaa ongelmia – ei niinkään muslimitulokkaille vaan uusille Islamin kääntyneille – ja heidän maksua suorittaville maanmiehilleen. Yhden ainoan kerran käytettiin voimakeinoja, jotta saataisiin nämä ihmiset järkiintymään ja käsittämään velvollisuutensa, joka muslimina vapaaehtoisesti hyväksymällä Islamin tai sitten lojaaleina kansalaisina suorittamalla maksun ja osoittamalla kykenevänsä elämään yhdessä muslimimaanmiestensä kanssa ja jakamaan heidän kanssaan yhtäläiset oikeudet ja velvollisuudet.

Ennen ja jälkeen valloituksen

Voi saada pienen aavistuksen siitä, mitään roomalaisten ja persialaisten protektoraattien väestö eli, kun ajattelee, että nämä kansat hellittämättä vetosivat muslimeihin, jotta nämä tulisivat vapauttamaan heidät sorrosta. Sekä tavallinen kansa että uskonnolliset patriarkat ottivat ”muslimivalloittajat” iloiten vastaan. He kaipasivat muslimien suojelusta ja muslimien oikeudenmukaisuutta hallintoon.

Jotkut ”valloitetuista” kansoista eivät ainoastaan toivottaneet ”maahantunkeutuvia” muslimeja tervetulleiksi vaan myös taistelivat näiden puolella sortajia vastaan. ”Miehitettyjen” alueiden hyvinvointi, vapaus ja edistys oli Islamin alaisuudessa paljon laajempaa kuin aiempien hallitusten aikana vallinneissa oloissa. ”Ryöstettyjen” alueiden kukoistus, elpyminen ja hyvinvointi osui juuri näiden ”ryöstäjien” aikaan.

ISLAM KÄYTÄNNÖSSÄ

Ihmisen luonne

Muslimit korostavat täydellä syyllä, ettei Islam ole pelkkä abstrakti ihanne; jotakin, joka vaatii ainoastaan huulten tunnuksen; tai ”sunnuntaiuskonto”, joka vaatii kannattajiltaan vain yksittäisiä käyntejä jossakin pyhäkössä. Islam on elämän tapa, elävä voima, joka ilmenee kaikilla elämän alueilla. Islamin lähtökohtana on aina yksilö, ja se pitää kaikessa laatua määrää tärkeämpänä. Tarkastellaanpa yksilön luonnetta sellaisena kuin Islam se näkee: Islamin mukaan ihmisen luonteessa on kaksi puolta. Ihmisellä on sisäinen luonne ja ulkoinen luonne. Nämä kaksi ovat koko ajan vuorovaikutuksessa keskenään ja liittyvät hyvin läheisesti toisiinsa.

Sisäinen luonne

A. Hengellinen elämä: Islam antaa ihmiselle konkreettisia ohjeita hengellisestä ja moraalisesta elämästä. Seuraamalla Islamin henkistä johdatusta ihminen saa kaiken hengenravinnon, jota hän tarvitsee hurskauden ja oikeamielisyyden kehittämiseen ja rauhan ja turvallisuuden saavuttamiseen.

- B.** Tärkeimmät keinot tämän saavuttamiseksi ovat rukous, zakat (vero), paasto ja hajj (pyhiinvaellus); rakkaus Jumalaan ja Hänen lähettilääseensä sekä rakkaus totuuteen ja lähimmäisiin ainoastaan Jumalan tähden; toivo ja luottamus Jumalan kaikissa tilanteissa sekä hyveellisten ja epäitsekkäiden uhrausten tekeminen Jumalan asian hyväksi.
- C. Älyllinen elämä:** Ihmisen älyllinen luonne muodostuu älystä tai järjestä. Islam pitää äärimmäisen tärkeänä ihmisen älyllistä luonnetta, jonka perustana on selviin todisteisiin pohjautuva, kokemuksen tai kokeilun tai molempien kautta hankittu todenmukainen tieto.

Ulkoinen luonne

Islam haluaa vaalia ihmisen henkistä ja ruumiillista puhtautta, antaa hänelle oikean tavan pukeutua, käyttäytyä, kaunistautua, huvitella jne. On Islamin määräys, että muslimin on ennen rukoilemista peseydyttävä. Jos ajatellaan, että muslimin on rukoiltava vähintään viisi pakollista rukousta päivässä puhtain sydämin ja putain aikomuksin, voidaan helposti ymmärtää, mitä myönteisiä seurauksia tällä yksittäisellä teolla on ihmisille.

Puhtaan sydämen ja selvän järjen säilyttämiseksi sekä uutteran sielun ja puhtaan ruumin ravitsemiseksi täytyy ihminen ravitsee itseään. Jotkut ihmiset ehkä ovat sitä mieltä, ettei sillä ole kovin suurta merkitystä, mitä syö ja juo, kun hän vain säännöllisesti täyttää vatsansa. Tämä ei kuitenkaan ole Islamin käsitys. Islamin yleinen periaate on, että kaikki asiat, jotka ovat puhtaita itsessään ja hyviä ihmisille, ovat sallittuja ravinnoksi, kunhan niitä nautitaan kohtuullisessa määrin. Kaikki asiat, jotka ovat epäpuhtaita, huonoja tai vahingollisia, ovat puolestaan kiellettyjä kaikissa normaalioloissa. Poikkeukset ovat aina mahdollisia tilanteissa, joissa ne ovat ehdottoman välttämättömiä. (Koraani 7:157).

Islam on puhdasoppinen ja tinkimätön ihmisen eloperäisen ravinnon kuin hänen henkisen puhtautensa ja älyllisen kehityksensäkin suhteen.

Islam on äärettömän tarkka ihmisen pukeutumisen suhteen. Vaatteiden materiaalit ja pukeutumistyyli, jotka voivat antaa aihetta kopeuteen tai ylpeyteen, ovat ankarasti kiellettyjä. Islam tekee täysin selväksi, että sekä miehen että naisen tulee kummankin pysyä luonteelleen uskollisena ja siten säilyttää luontaiset vaistonsa ja kehittää kunniallisuutta ja korkeaa moraalialia. Kerrotaan profeetta Muhammedin (rohk) sanoneen, että Jumala tuomitsee naisellisesti esiintyvät miehet ja miehekkäästi esiintyvät naiset. Kuitenkin on pidettävä mielessä, ettei Islam esitä rajoituksia sopivien vaatekappaleiden tai koristusten suhteen. Näitä kutsutaan Koraanissa Jumalan kauniiksi lahjoiksi, ja niitä jotka sanovat niiden olevan kiellettyjä, arvostellaan ankarasti. (Koraani 7:32-33).

Elävän uskon tuntomerkit

Islam varoittaa jatkuvasti ulkokohtaisista riiteistä ja hengettömistä muodollisuuksista. Edustavassa Koraanin jakeessa jumala selittää oikeamielisyyden täydellisen merkityksen seuraavasti:

”Hurskautta ei ole se, että käännätte kasvonne Itään tai Länteen, vaan hurskaita ovat ne, jotka uskovat Jumalaan ja Viimeiseen päivään, enkeleihin, Pyhään kirjaan ja profeettoihin ja rakkaudesta Häneen antavat omaisuudestaan omaisilleen, orvoille, köyhille, vaeltajille, kerjäläisille ja orjien vapauttamiseksi sekä harrastavat oikeata rukouselämää, antavat almuja, tehtyään jonkun sopimuksen täyttävät sen, jotka ovat kärsivällisiä ahdistuksessa, vastoinkäymisessä ja puutteen aikana; nämä ovat niitä, jotka ovat vanhurskaita, niin, nämä ovat Jumalanpelkääväisiä.” (Koraani 2:177).

Tästä jakeesta löydämme neljä uskovalle tärkeää ominaisuutta:

1. Hänen uskonsa tulee oleman todellinen ja vilpitön.
2. Hänen täytyy olla valmis osoittamaan uskonsa harjoittamalla hyväntekeväisyyttä ja olemaan hyvä lähimmäisiään kohtaan.
3. Hänen on oltava hyvä kansalainen ja tuettava hyväntekeväisyyslaitoksia ja yhteiskunnallista järjestöjä.
4. Hänen täytyy olla luja ja horjumaton kaikissa olosuhteissa.

On siis ilmeistä, ettei oikeamielisyys muodostu vain tyhjästä lausumisesta. Sen täytyy ulottua muslimin ajatteluun ja tekoihin, leimata hänen sisäistä ja ulkoista elämäänsä, hänen yksityisiä ja julkisia asioitaan. Kun Islamilainen oikeamielisyyden periaate on vakiintunut, uskova nauttii mielenrauhaa kaikissa olosuhteissa, yhteiskunta on turvattu kaikilla, tasoilla, kansakunnassa vallitsee solidaarisuus ja kansainvälisissä yhteyksissä toivo ja sopusointu.

Se mitä on sanottu uskosta ja oikeamielisyydestä, pätee myös hurskauteen. Tässäkään tapauksessa ei ole kyse mistään suullisista tunnustuksista vaan jostain paljon vakavammasta. Koraani on kuten aina paras tiedon lähde, ja kun se puhuu hurskaista, se kuvailee heitä: **”niille, jotka uskovat siihen, mikä ei näy, elävät rukoilleen ja tuovat uhria siitä, mitä Me olemme heille suoneet, niille, jotka uskovat siihen, mikä on ylhäältä ilmoitettu sinulle (Muhammed), sekä siihen, mikä on ilmoitettu ennen sinua, ja jotka varmassa luottamuksessa odottavat tulevansa elämään. Nämä elävät Herransa johdatuksessa; nämä ovat onnellisia”**. (Koraani 2:3-5).

Arkipäivän hurskaus

Päivittäisten määräaikaishurousten ja vuotuisen paaston lisäksi muslimille suositellaan tiettyjä tekoja. Tärkein on Koraanin tekstien ja käännösten alituinen lukeminen ja niiden sisällön pohdiskelu, jonka tarkoituksena on sen sisällyttäminen osaksi elämää. Muslimin on sanottava Bismillah (Jumalan nimeen) joka kerran, kun hän aikoo ryhtyä johonkin, ja muistettava aina ylistää ja kiittää Jumalaa sanoilla *al hamdulillah* (kiitos ja ylistys Jumalalle). Suunnitellessaan jotakin tai antaessaan tulevaisuutta koskevia lupauksia tulee muslimin välittömästi lisätä *insha`Allah* (jos Jumala suo).

Kun kaksi muslimia kohtaa, he käyttävät Koraanin muslimille määräämää tervehdys: *As-salaamu aleikum* (Rauha olkoon kanssasi). Toinen vastaa silloin *wa aleikumu as-salaamu wa rahmātu Allahi wa baraakātuhu* (ja sinun kanssasi olkoon rauha ja Jumalan armo ja siunaus.)

Muslimin on otettava tavakseen ylistää Jumalaa mahdollisimman usein. Yksinkertaisin tapa on sanoa: sabhaan-Allah (vain Jumala on ylistyksen arvoinen).

Ruoka kuuluu epäilemättä arkielämään osana, annetaan tiettyjä määräyksiä jopa teurastuksesta. Teurastusrituaali toimitetaan lausumalla sanat bismillaah, Allahu akbar (Jumalan nimen, Jumala on suurin) katkaistaessa kaula eli henkitorvi, ruokatorvi ja kaksi kaulavaltimoa. Selkärankaan ei saa kajota eikä etenkään aivoja saa vahingoittaa. Eläintä ei liioin saa nylkeä ennen kuin se on täysin kuollut.

Määräaikaisrukoukset

Määräaikaisrukoukset ovat yksi Islamin pilareista, ja niitä pidetään uskonnon perustana. Muslimi, joka ei rukoile rukouksiaan eikä hänellä ole tähän hyväksyttävää syytä, tekee vakavan rikkomuksen ja suuri synnin. Tämä rikkomus on hyvin vakava, koska se ei kohdistu vaan Jumala vastaan, mikä on jo kyllin paha, vaan myös itse ihmisluontoa vastaan. Rukousten laiminlyöminen merkitsee sitä, että tukahdutetaan ihmisluonteen hyvät ominaisuudet ja epäoikeudenmukaisesti kielletään siltä oikeus rukoilla ja rakastaa, ponnistella, kehittyä ja kasvaa hyvydessä.

Meidän on pidettävä mielessä, ettei Jumala tarvitse rukoustamme, sillä Hänellä ei ole mitään tarpeita. Kun Hän korostaa rukouksen tärkeyttä ja välttämättömyyttä, Hänen tarkoituksensa on auttaa meitä, sillä teemmepä mitä tahansa hyvää, se koituu omaksi hyödyksemme, ja teemmepä minkä tahansa rikkomuksen, se kohdistuu oma sieluamme vastaan. Islamilaisen rukouksen meille tarjoamat edut ovat mittaamattomat, ja rukouksen siunaus ylittää käsityskykymme. Rukous vahvistaa uskoa Jumalan olemassaoloon ja hyvyyteen ja auttaa tätä uskoa tunkeutumaan sydämen sisimpiin sopukoihin. Se elävöittää uskon ja tekee sen rakentavaksi käytännön elämässä. Se auttaa meitä toteuttamaan luontaisia pyrkimyksiämme suuruuteen ja korkeaan moraaliin. Se myös puhdistaa sydämen ja antaa rauhan sielulle.

Määräaikaisrukousten rukoileminen on pakollista jokaiselle mies- ja naispuoliselle muslimille, joka:

1. on sielullisesti terve,
2. on suhteellisen kypsä ja on saavuttanut murrosiän (vanhempien tulisi rohkaista lapsiaan aloittamaan rukoileminen seitsemän vuodeniässä ja kehottaa lapsiaan rukoilemaan, kun nämä ovat kymmenvuotiaita),
3. ei sairasta mitään vakavaa tautia eikä – mitä naisiin tulee – ”kärsi” kuukautisista tai synnytyksen aiheuttamasta voimattomuudesta.

On olemassa seuraavat rukoustyypit:

1. Pakolliset (Fard) rukoukset, jotka sisältävät viisi päivittäistä määräaikaisrukousta ja perjantain seurakuntarukouksen (fard ainoastaan miehille). Näiden rukousten rukoilematta jättäminen on vakava ja rangaistava synti, ellei siihen ole oikeutettua syytä.
2. Lisärukous (Sunnah), johon kuuluvat ennen pakollisia määräaikaisrukouksia ja niiden jälkeen rukoiltavat rukoukset, kahteen suuren juhlaan (Eid) liittyvät seurakuntarukoukset ja hautajaisrukoukset. Näiden rukousten rukoilematta jättäminen merkitsee laiminlyöntiä ja on moitittava.
3. Valinnaiset rukoukset (Nafl), joihin sisältyvät kaikki vapaaehtoiset rukoukset, jotka voidaan rukoilla mihin tahansa päivällä tai yöllä. Kaksi ajankohtaa on erityisesti asetettava etusijalle: yön jälkipuoli juuri ennen aamunkoittoa sekä aamun ja keskipäivän rukouksen välinen aika.

Rukousajat

Viiden pakollisen määräaikaisrukouksen ajat ovat seuraavat:

1. Varhain aamurukous (Fajr) voidaan rukoilla milloin tahansa aamunsarastuksen jälkeen ja ennen auringonnousua.
2. Keskipäivän rukous (Dohr) voidaan rukoilla milloin tahansa siitä alkaen, kun aurinko on ruvennut laskemaan lakipisteestään siihen saakka, kunnes se on saavuttanut suunnilleen lakipisteen ja horisontin puolivälin.

3. Iltapäivän rukous (Asr) tulee rukoilla keskipäivän rukouksen loppumisen ja aivan auringonlaskuna edeltävän hetken välillä.
4. Auringonlaskun (Maghrib) rukous tulee rukoilla auringonlaskun ja pimeään laskeutumisen välisenä aikana, kun punainen hehku on hävinnyt läntisestä horisontista. Yleensä tämä aika kestää noin tunnin ja kolmekymmentä minuuttia.
5. Iltarukous (Isha) voidaan rukoilla milloin tahansa auringonlaskun rukouksen päättymisen jälkeen ja ennen aamunsarastusta.

On olemassa luotettavia kalentereita, jotka ilmoittavat rukouksen ajan, mutta jollei sellaista ole käytettävissä on turvauduttava omaan harkintaan.

On kuvaavaa, että Islam on määrännyt rukousajat siten, että henkinen vireytemme osuu yksin fyysisen ravitsemuksemme kanssa, ja siten, että mielenrauha yhdistyy ruumiilliseen rentoutumiseen. Varhain aamurukous rukoillaan normaaliin aamiaisaikaan, keskipäivän rukous osuu päivällisaikaan, iltapäivän rukous sattuu siihen aikaan, kun on tapana pitää tee tai kahvi tauko, auringonlaskun rukous pidetään ilta-aterian aikoihin ja iltarukous osuu viimeisen kevyen välipalan nauttimisaikaan. Kuvaavaa on myös että muslimi antaa koko päivälleen hengellisen leiman rukoilemalla nämä rukoukset. Yhdistämällä uskonnon arkipäivään muslimi kokee jatkuvasti Jumalan läsnäolon. Hän sekä aloittaa että lopettaa päivänsä hartaudentarjoituksella ja rakentaa moraalisensa vahvalle perustalle. Henkinen elinvoima leimaa elämän kaikkia alueita, uskonto muuttuu toimivaksi kaupoissa ja toimistossa, kotona ja maatiloilla, tehtaissa ja työpajoissa. Se ulottaa valonsa kaikkiin työelämän piireihin.

On aina parasta rukoilla heti, kun rukouksen aika koittaa, ellei satu jotakin odottamatonta, joka pakottaa siirtämään rukousta.

Keskipäivän rukous ja iltapäivän rukous voidaan rukoilla samanaikaisesti jos henkilö on sairas tai matkalla. Sama lupa koskee auringonlaskun rukousta ja iltarukousta. Tämä on helpotus niille muslimille, jotka matkojen, työvuorojen yms. Vuoksi eivät pysty rukoilemaan kaikkia rukouksiaan ajoissa.

On joitakin aikoja, jolloin rukous on kielletty. Sunnah ja vapaaehtoiset rukoukset ovat kiellettyjä kolmessa ensimmäisessä tapauksessa ja kaikki rukoukset kahdessa viimeisessä tapauksessa: - auringon nousun hetkellä

- hetkellä, jolloin aurinko on lakipisteessään (tai korkeimmassa kohdassaan siellä, missä se ei koskaan saavuta lakipistettä)
- auringonlaskun aikaan
- kuukautisten tai synnytyksen jälkeisen voimattomuuden aikana
- osittaisen tai täydellisen rituaalisen epäpuhtauden aikana

Pesu

Puhtaus on puoli uskoa, on Profeetta Muhammed (rohk) sanonut. Niinpä kun muslimi on aikeissa rukoilla, hänen täytyy olla puhdas. Tavallisesti suoritetaan yksinkertainen pesu viittä päivittäistä rukousta varten. Kylvyssä tai mieluiten suihkussa käynti on määrätty puolisoiden intiimin yhdessä olon jälkeen, miehille myös ”märän unen” jälkeen ja naisille kuukautisten ja synnytyksestä toipumisen jälkeen. On erittäin suositeltavaa käydä kylvyssä ennen perjantain seurakuntarukousta.

Jollei käytettävissä ole vettä tai jos käytettävissä oleva vesi riittää pelkästään juomavedeksi, voi peseytymiseen käyttää hiekkaa tai kiviä. Tämä on sallittua myös sairaille, jotka lääketieteellisistä syistä eivät saa olla kosketuksissa veden kanssa.

Rukouskutsu (Adhan)

Kun uskova on peseytynyt ja valmis rukoukseen, on hyvä tapa ja Profeetta Muhammedin (rohk) perimätiedon mukaista lukea rukouskutsu. Rukouksen kutsuja seisoo kasvot Mekan Kaabaan päin, nostaa molemmat kädet korvilleen ja lausuu äänellä seuraavat sanat:

1. Allahu akbar (Jumala on suurin), neljä kertaa
2. Äsh-hädu än lää iläähä illä-l-Llah (todistan, ettei ole muuta jumalaa kuin Jumala), kaksi kertaa
3. Aäs-hädu ännä Muhämmädän rasuullu-l-Llah (todistan että Muhammed on Jumalan lähettäjä), kaksi kertaa
4. Häijä `ala-s-Salaath (kiiruhtakaa rukoukseen), kaksi kertaa 43

5. Häijä `ala-l-Fälääh (kiiruhtakaa menestykseen), kaksi kertaa
6. Allahu äkbar, kaksi kertaa
7. Lä iläähä illä-l-Llah (ei ole muuta jumala kuin Jumala), yhden kerran.

Kun luetaan kutsu varhaiseen aamurukoukseen, lisätään viidennen ja kuudennen lauseen väliin seuraava lause:

As-ssalaathu khairun minä-n-näum (rukous on unta parempi).

Kun tämä kutsu on päättynyt, uskovat valmistautuvat rukoukseen ja aloittavat sen ns. Iqamalla. Iqaama on eräänlainen ilmoitus rukouksen alkamisesta, kun taas Adhan ainoastaan ilmoittaa rukousajan olevan käsillä. Ne, jotka ovat menneet moskeijaan heti rukouskutsun jälkeen, istuutuvat odottamaan iqaamata. Iqaama lausutaan nopeampia ja matalammalla äänellä kuin Adhan, ja viidennen lauseen jälkeen lisätään seuraava lause: Qad Qaamäti-s-Salääth (valmiina rukoukseen).

Kaikki rukoukset muistuttavat toisiaan liikkeiltään, mutta niiden pituus vaihtelee. Fard –rukoukset on aina rukoiltava, vaikka niiden aika olisikin ohi, kun taas lisärukoukset rukoillaan vain kullekin määrättynä aikana. Jos muslimi on jostakin syystä jättänyt väliin jonkin päivän Fard –rukouksista, hänen tulee rukoilla se niin pian kuin siihen on mahdollisuus.

Eri rukoustekstit on luettava arabiaksi, ja ne on opeteltava ulkoa. Rukous aloitetaan Koraanin avausluvulla al-fatiha –suuralla. Tämä kappale on tärkein osa, rukousrituaalin sine qun non eli ehdoton välttämättömyys!

Aloitetaan Jumalan, laupiaan Armahtajan nimeen.

1. Ylistys Jumalalle, maailmojen Valtiaalle,
2. armolahjojen Antajalle, laupiaalle Ohjaajalle ja Siunaajalle,
3. jonka hallussa yksin on Tilinteon päivä.
4. Sinua ainoata palvelemme, Sinua huudamme avuksi.
5. Ohjaa meidät oikeata tietä,
6. niiden tietä, joiden osana on Sinun mielisuosiosi,
7. ei niiden tietä, jotka ovat Sinua vihasi alaisia, eikä niiden, jotka harhaan eksyvät.

On parasta rukoilla Fard –rukous seurakunnassa (Jämää`äh), ja imaamin (rukouksen johtaja/ johtaja) on johdettava sitä. Seurakuntarukous on parhaimmillaan, kun se rukoillaan moskeijassa, mutta se voidaan pitää myös jossakin muualla. Johtaja tai imaami on valittava uskonnollisessa tietämyksessä ja hurskaudessa saavuttamiensa ansioiden perusteella.

Kun on mahdollisuus rukoilla seurakunnassa pitää muslimin tehdä se. Rukoileminen seurakunnassa on yksimielisyyden, yhteisen hurskauden sekä yleisen järjestyksen ja keskinäisen vastuun osoitus. Islamilaisessa seurakuntarukouksessa ei ole kuningasta eikä alamaista, ei rikasta eikä köyhää, ei valkoista eikä värillistä, ei ylä- eikä alaluokkaa eikä varattuja tai yleisiä paikkoja. Kaikki uskovat seisovat rinta rinnan ja noudattavat sovittua rituaalia.

Perjantairukous

Perjantaina keskipäivän rukous muuttuu erityiseksi perjantairukoukseksi; se on pakollinen jokaiselle miespuoliselle muslimille, joka on velvollinen rukoilemaan muut määräaikaishukoukset ja jolla ei ole hyväksyttävää syytä jäädä pois. Perjantairukous on hyvin tärkeä siksi, että Jumala on määrännyt sen muslimien yhteiseksi Jumalanpalvomistilaisuudeksi. Se tarjoaa myös mahdollisuuden käydä läpi menneen viikon hengellinen tilinteko ja valmistautua seuraavaa viikkoa varten aivan niin kuin ihminen tekee kaikilla muillakin toiminta-alueilla. Lopuksi se on kokoontuminen, josta muslimit voivat saada voimaa ja vahvistaa uskonnollista yhteenkuuluvuuttaan ja sosiaalista yhteisvastuullisuuttaan. Perjantairukous on rukoiltava seurakunnassa, jota johtaa imaami. Kukaan yksittäinen muslimi ei voi rukoilla sitä yksinään. Jos joku jää pois perjantairukouksesta, hän voi korvata sitä vaan hänen on sen sijaan rukoiltava tavallinen keskipäivän rukous.

Kaikentyyppinen työ on sallittua perjantaina kuten kaikkina muinakin viikonpäivänä. Muslimit eivät viettää sapattia. He voivat hoitaa tavanomaiset velvollisuutensa ja toimensa sillä edellytyksellä, että he tulevat seurakuntarukoukseen ajoissa. Kun Jumalanpalvelus on päättynyt, he voivat palata maallisiin töihinsä.

Eid –rukousten merkitys

Eid juhla merkitsee toistuvaa onnea tai juhlatunnelmaa, ja sellaisia juhlia on kaksi. Ensimmäistä kutsutaan Eidu-l-Fitriksi (paaston päättymisjuhla). Tämä juhla on Islamilaisen vuoden kymmenennen kuukauden Shawwalin ensimmäisenä päivänä. Se seuraa paastokuukauden Ramadanin jälkeen. Toista juhlaa kutsutaan Eid-äl-ädhaksi (Uhrujuhla). Se on Islamilaisen vuoden viimeisen kuukauden Dhu-l-Hijjan kymmenentenä päivänä ja osuu yksiin Hajjin (pyhiinvaellusmatka Mekkaan) päättymisajan kanssa.

Jokainen Eid on kiitospäivä, jolloin muslimit kokoontuvat iloisen ja veljellisen tunnelman vallitessa osoittamaan kiitollisuuttaan Jumalalle, joka on auttanut heitä täyttämään hengelliset velvollisuutensa. Tämä kiitollisuudenmuoto ei rajoitu yksinomaan hartausharjoituksiin. Ne muslimit, jotka ovat lopettaneet paastonsa, kiittävät Jumalaa jakamalla juhlapäivänä almuja (Sadaqatu-l-Fitr) köyhille ja puutteessa oleville. Ne muslimit, jotka ovat päättäneet Hajjissa, samoin kuin ne, jotka ovat jääneet kotiin, tarjoavat uhrilahjojaan teurastamalla eläimen ja jakamalla lihaa. Uhreista Koraanissa sanotaan: **”syökää niitä ja ravitkaa sitä köyhää, joka ei almua ano, ja myöskin kerjäläisiä.** (Kor. 22:36). Samassa viitteessä Koraani selittää, ettei Jumala tarvitse uhrieläimiä tai niiden verta, Häntä kiinnostaa ennen muuta uskovien hurskaus.

Juhlarukous on hyvin tärkeä kaikille muslimeille, ja sillä on kaikkien päivittäisten rukousten ansiot. Eid –rukous voidaan pitää milloin tahansa auringonnousun jälkeen ja ennen keskipäivää. Samoin kuin perjantaina tulee jokaisen uskovan mennä Eid – kokoontumiseen puhtaana ja siistinä. Imaami pitää saarnan samalla tavoin kuin perjantain seurakuntarukouksen aikana.

Monessa muslimimaissa Eid –rukoukset pidetään ulkosalla ja ne muodostuvat jättiläismäiseksi kiitollisuuden, anteeksiantamuksen ja veljeyden ilmauksiksi.

Paasto

Toinen Islamin tuntomerkki on säädetty paasto. Se tarkoittaa sitä, että muslimi luopuu ruoasta, juomasta ja seksuaalisesta kanssakäymisestä aamunsarastuksen ja auringonlaskun välisenä aikana koko Ramadan -kuukauden ajan.

Paasto täyttää muslimin hurskaudella, vilpittömällä omistautumisella ja Jumalanläheisyydellä, sillä kun muslimi paastoo, hän tekee sen ainoastaan Jumalan vuoksi. Paaston aikana muslimi on varottava vielä enemmän kuin koskaan käyttäytymistään, sillä paastoaminen loppuu siinä missä huonot tavat ja hermostuminen alkavat.

Paasto opettaa ihmiselle kärsivällisyyttä ja epätsekkyyttä. Paastotessaan hän kokee menetyksen tuskan, mutta kestää sen kärsivällisesti. Tämä menetys on tosin vain tilapäinen, mutta silti ei ole epäilystäkään, että sen kokeminen saa ihmisen ymmärtämään toisia, jotka ehkä ovat vailla elämän välttämättömyyksiä päivä- ja viikkokausia kerrallaan.

Seuraavien muslimiryhmien ei tarvitse paastota:

1. Lasten, jotka eivät ole saavuttaneet murrosikää.
2. Henkisesti sairaiden muslimien.
3. Niiden miesten ja naisten, jotka ovat liian vanhoja ja heikkoja kestääkseen paaston vaikeudet. Heidän on sen sijaan tarjottava ainakin yhdelle köyhälle, puutteessa olevalle muslimille yksi normaali täydellinen ateria päivässä.
4. Sairaiden ihmisten, joiden tila oletettavasti huononisi paaston vaikutuksesta. Heillä on oikeus lykätä paastoa sairautensa ajan, mutta heidän on myöhemmin korvattava jokainen menetetty päivä.
5. Matkoilla olevien ihmisten. Näillä on oikeus tilapäisesti keskeyttää paasto, mutta heidän on korvattava jokainen menetetty päivä myöhemmin. Jos he pystyvät paastoamaan matkan aikana ilman että se tuottaa heille suuria vaikeuksia, on se kuitenkin parempi heille, sanotaan Koraanissa.

6. Raskaana oleville naisilla ja lastaan imettävillä naisilla on myös oikeus keskeyttää paasto, jos on todennäköistä, että se voi vahingoittaa heidän tai heidän lastensa terveyttä. Heidän on myöhemmin korvattava jokainen menetetty päivä.
7. Naisten, joilla on kuukautiset tai jotka ovat äskettäin synnyttäneet, ja niiden on myös korvattava menetettyjä päiviä.

Jos muslimi jonakin Ramadanin päivänä tahallisesti syö tai juo tai sukupuoliyhteydessä tai jos hän nauttii jotakin suun kautta ja nielee sen, kyseisen päivän paasto mitätöity.

Zakat

Zakat on sana, joka on usein tulkittu väärin. Arabialaisen sanan kirjaimellinen merkitys on puhtaus. Zakatin tekninen merkitys on se summa rahaa tai se määrä luontoissuorituksena, joka muslimi täytyy antaa huonommassa oleville, joille siksi on oikeus siihen.

Jos muslimi on säästänyt tietyn summan rahaa eikä koske rahoihin kokonaisen vuoteen, hänen on maksettava 2 ja 1/2 % Zakatina. Jos kyseinen henkilö on velkaantunut, velka vähennetään säästöistä ennen Zakatin laskemista verotettavasta osasta.

Zakat ei ole pelkästään vapaaehtoinen avustus jollekin henkilölle tai johonkin tarkoitukseen. Se ei liioin ole minkään hallitukseen määräämä vero. Se on pikemminkin Jumalan asettama velvollisuus, jonka muslimit täyttävät koko yhteiskunnan edun nimissä.

Sana Zakat, sellaisena kuin sitä käytetään Koraanissa, ei sisällä ainoastaan hyväntekeväisyyttä, almuja, kymmenyksiä, virallista veroa, vapaaehtoisia avustuksia jne., vaan käsittää myös tietoisuuden Jumalasta ja hengellisiä samoin kuin moraalisia vaikuttumia.

Zakatin jakaminen hoitaa muslimi itse suoraan, tai hän voi myös antaa Zakatin jaon jonkin yhteisön tehtäväksi. Kerätyt varat on Koraanin mukaan jaettava **”köyhiä ja puutteessa olevia varten, sekä niille, jotka toimivat hyväntekeväisyyden palveluksessa; myös niitä varten, joiden sielut on voitettava (Jumalan) rakkauteen; edelleen orjien ja velkaorjien lunnaiksi; avustukseksi Jumalan retkelle ja niin ikään maankulkijalle”** (Koraani 9:60).

Tämä merkitsee, että seuraavilla muslimeilla on oikeus Zakatin: köyhillä ja puutteessa olevilla muslimeilla, uusilla Islamiin kääntyneillä, sotavangeilla, velkaantuneilla muslimeilla, niillä muslimivirkamiehillä, jotka muslimikuvernööri on nimittänyt keräämään Zakatia, niillä muslimeilla, jotka harjoittamalla Islamin tutkimusta tai opintoja tai levittämällä Islamia työskentelevät Jumalan asian hyväksi, ja niillä muslimi matkaajilla, jotka ovat vieraissa maissa ja tarvitsevat apua. Zakatin asianmukainen vastaanottaja näissä ryhmissä on se, jolla ei ole tarpeeksi elämän välttämättömyyksiä tai jolla on niitä hyvin vähän.

Hajj – pyhiinvaellusmatka

Hajj on pakollinen vain kerran elämässä sillä edellytyksellä, että sen tekemiseen on mahdollisuus. Se tehdään Dhu-l-hijja – kuukauden toisen viikon aikana. Silloin kokoontuu muslimeja kaikkialta maailmasta Mekkaan, ja he viettävät suunnilleen viikon eri paikoissa kaupungin laitamilla, kuten Arafat-vuorella, Muzdälifässä ja Minässä. Oppaat neuvovat jokaista yksittäistä pyhiinvaeltajaa eri riittien toimittamisessa.

Jokaisen täysi-ikäisen muslimin, jolla on kohtalaisen hyvä terveys ja taloudellisia mahdollisuuksia, täytyy tehdä hajj. Taloudellinen turvallisuus tarkoittaa tässä yhteydessä siitä, että hänellä on oltava riittävästi rahaa omien ja perheensä menojen kattamiseksi sekä mahdollisten velkojensa maksamiseksi. Hajj on suurin vuotuinen kokoontuminen, jossa muslimit tapaavat oppiakseen tuntemaan toisensa ja käsitelläkseen yhteisiä asioitaan. Se on myös suurin säännöllinen rauhan ilmaus, joka tunnetaan ihmiskunnan historiassa. Hajjin aikana rauha Jumalan ja oman sielun kanssa, rauha muiden ihmisten ja eläinten kanssa, jopa hyönteisten kanssa. Jonkun ihmisen tai minkä tahansa luodun olennon rauhan häiritseminen on ankarasti kielletty.

Hajj on myös iloinen muslimien veljeyden ja tasa-arvoisuuden ilmaus. Kaikista ammateista ja luokista ja jokaisesta maailman kolkasta muslimit kokoontuvat Mekan vastaukseksi Jumalan kehotukseen.

He pukeutuvat samalla yksinkertaisella tavalla, noudattavat samoja määräyksiä ja lausuvat samat rukoukset samanaikaisesti, samalla tavoin ja samaa tarkoitusta varten.

Hajjin tarkoitus on tutustuttaa muslimit profeetta Muhammedin (rohk) henkiseen ja historialliseen ympäristöön, jotta he voisivat saada innoitusta ja vahvistua uskossaan. Sen tarkoitus on juhlistaa niitä jumalallisia rituaaleja, joita toimittavat Aabraham ja Ismael, ensimmäiset pyhiinvaelluksen tekijät Jumalan ensimmäiseen maanpäälliseen huoneeseen eli Mekan Kaabaan.

PERHE

Johdanto

Islam pitää perhettä hyvin tärkeänä; se on yhtä vanha instituutio kuin ihmisen historia. Ihmisrotu on kehittynyt perheestä eikä päinvastoin. Avioliiton pitää Koraanin mukaan olla rauhan, rakkauden ja laupeuden täyttämänä, ja profeetta Muhammed (rohk) on sanonut: ”Avioliitto on osa sunnaani (Tie/Elämän tapa). Se joka poikkeaa tieltäni ei ole yksi meistä.”

Avioliitto

Avioliitto on velvollisuus elämää ja yhteiskuntaa kohtaan. Se on velvollisuus, jonka aviopuolisot täyttävät sekä toisiaan että jumalaa kohtaan. Se on sentyyppinen velvollisuus, josta he saavat molemminpuolista tyydytystä ja tilaisuuden itsensä toteuttamiseen, rakkautta ja rauhaa, laupeutta ja levollisuutta, lohtua ja toivoa. Kaikki tämä johtuu siitä, että Islamissa avioliittoa pidetään ensisijaisesti oikeana tekona ja tietoisena hurskauden tekona. Seksuaalinen itsehillintä on moraalinen voitto, suvun jatkaminen yhteiskunnallinen välttämättömyys hyvä terveys ja tyydyttävä mielentila.

Islam ei suvaitse esiaviollisia tai avioliiton ulkopuolisia suhteita. Mies ja nainen voivat tavata muiden muslimien seurassa tai perheen parissa ja keskustella ja opetella tuntemaan toisensa. Tätä voi jatkua niin kauan kuin osapuolet toivovat, eli kunnes he katsovat voivansa solmia avioliiton tai kunnes he ymmärtävät, etteivät lainkaan sovi yhteen.

On hyvin tärkeää, että he varaavat itselleen runsaasti aikaa ja että he ponnistelevat ottaakseen selvää toistensa mielipiteistä, luonteesta ja temperamentista, jotta he voisivat päättää sopivatko elämään yhdessä. Sillä tavoin Islam tähdentää, ettei avioliittoa tule perustaa fyysisen vetovoimaan, joka on ohimenevää, vaan samankaltaiseen elämänasenteeseen ja samankaltaiseen luonteenlaatuun. Silloin kun molemmat osapuolet ovat samaa mieltä elintärkeistä kysymyksistä, avioliitolla on suurimmat mahdollisuudet muodostua onnelliseksi. Koraanissa sanotaan:

”Eräs Hänen merkeistään on myös se, että Hän on teistä itsestänne luonnut teille puolliset, jotta löytäisitte heistä tyydytyksen, ja Hän on antanut teille keskinäistä rakkautta ja laupeutta. Totisesti, tässä on merkkejä niille, jotka ajattelevat. (Koraani 30:21).

Avioelämän koettelevimpinakin hetkinä Koraani muistuttaa molempia osapuolia Jumalan laista, kehottaa heitä olemaan hyviä rakastavia toisiaan kohtaan ja ennen kaikkea olemaan uskollisia Jumalalle.

On huomattava, että Islamilaiset avioliittosäännöt koskevat sekä miehiä että naisia. Jollei esimerkiksi selibaattia suositella miehille, ei sitä suositella naisillekaan. Tämä on sen tosiasian tunnustamista, että naistenkin tarpeet ovat hyväksyttävillä, ja ne on otettava huomioon. Itse asiassa Islam pitää avioliittoa samana normaalina, luonnollisena elämänmuotona naisille kuin miehillekin. Se voi jopa olla tärkeämpi naisille, koska se mm. takaa heille todellisen turvan taloudellisessa mielessä.

Vaimo omistaa yksin kaiken, mitä hänen miehensä on antanut hänelle huomenlahjaksi, sekä kaiken mitä hän on hankkinut ennen avioitumista ja sen jälkeen. Ei ole olemassa ehdotonta miehen ja vaimon välistä omaisuusyhteyttä. Sitä paitsi on miehen velvollisuus vastata perheen toimeentulosta ja taloudellisesta turvallisuudesta. Miehen on myös tarjottava naiselle sellaista apua ja palvelua, johon tämä oli tottunut ennen avioliittoa.

Joidenkin teologiien mukaan vaimo ei ole juridisesti velvollinen tekemään mitään työtä kotona, vaikka hän voi sitä tehdä ja tavallisesti tekeekin syystä tai toisesta, esimerkiksi yhteistyöhalusta, taloudellisista syistä jne.

Avioliittosopimus

Avioliitto on Jumalan säätämä ja siksi ”pyhä”, mutta se on samalla yhteiskunnallinen instituutio, joka solmitaan sopimuksen avulla. Islam on määrännyt tiettyjä toimenpiteitä tehdäkseen aviolliset siteet mahdollisimman kestäviksi. Kun kaksi muslimia solmii avioliiton, heillä täytyy olla selvä tarkoitus tehdä siteestä kestävä ja ajallisista ja tilapäisistä pyrkimyksistä riippumaton. Koeavioliitot, määräaika-avioliitot ja kaikki kokeellisilta vaikuttavat avioliitot ovat tästä syystä kiellettyjä Islamissa.

Sopimus saattaa sisältää erilaisia avioliittoa koskevia ehtoja. Nainen voi mm. asettaa ehdon, ettei mies ota itselleen muita vaimoja. Jos mies kuitenkin tekisi niin, naisella on oikeus avioeroon. Sopimus toimii sitten naisen ja miehen välisenä sitoumuksena. Valitettavasti voimme nykyään nähdä monissa ns. Islamilaisissa maissa, että tästä sopimuksesta on tullut enemmänkin peruuttamaton asiakirja ja että nainen kuten tavallista on menettänyt oikeutensa. Joissakin maissa naisen mielipidettä ei edes kysytä ennen avioliittoa, vaan kaikki sovitaan perheiden kesken. Tämä on täysin ristiriidassa Islamin periaatteiden kanssa. Profeetta Muhammed (rohk) on sanonut: ”Leskeä ei saa naittaa neuvottelematta ensin hänen kanssaan, eikä neitsyttä saa naittaa ilman tämän suostumusta.” Kansa kysyi: ”Kuinka voimme tietää, onko hän suostuvainen?” Profeetta vastasi: ”Hänen vaikenemisensa osoittaa hänen suostuvaisuutensa.” (Tämä perimätieto on peräisin Sahih al-Bukharista.)

Kuten kaikki sopimukset, tämä avioliittosopimus luo joukon oikeuksia ja velvollisuuksia, ja Islam kehottaa kannattajiaan täyttämään kaikki sopimuksensa, olivatpa ne millaisia hyvänsä. Avioliittosopimuksena on sitä paitsi aivan erityinen asema, koska perhettä pidetään Islamin tukipylväänä.

Muslimeja luonnehditaan Koraanissa kultaista keskitietä seuraavaksi kansaksi, ja Islam on todellakin hyvin tasapainotettu järjestelmä. Tämä koskee erityisesti avioliittoa, jota Islam ei pidä sakramenttina eikä yksinkertaisena siviilisopimuksena.

Avioliittosopimusta on pidettävä vilpittömänä, pysyvänä liittona. Ellei kuitenkaan jostain syystä toimisi hyvin, se voidaan purkaa kunniallisesti, oikeudenmukaisesti ja rauhanomaisesti.

Avioero ja uudelleen avioituminen

Koraanissa ja Haditheissa (Perimätieto) on osoitettu muutamia tapauksia, jolloin avioero on sallittu ja tietyissä ääritapauksissa välttämätön. Ensin kuitenkin sekä suku että yhteiskunta ponnistelevat kaikin tavoin miehen ja vaimon saattamiseksi uudelleen yhteen, koska avioero on sallituista teoista se, jota Jumala eniten inhoaa.

Uudelleen avioituminen on myös tärkeää Islamissa. Niin pian kuin avioeron jälkeinen odotusaika on ohi, rohkaista osapuolia etsimään uutta elämäkumppania. Valitettavasti jälleen kerran – tietyissä ”muslimimaissa” suhtaudutaan kielteisesti eronneisiin naisiin, minkä johdosta nämä usein jäävät yksin.

Usko on muslimiperhettä yhdistävä tekijä. Siksi muslimi ei saa avioitua ateistin tai polyteistin (Kafir= joka uskoo moneen jumalaan tai assosioi Jumalaan jonkin muun olennon) kanssa. Muslimimies saa avioitua uskovan kristityn tai juutalaisen naisen kanssa, mutta tämä ei ole mitenkään suositeltavaa. Tähän liittyy myös tiettyjä varauksia: naisen on esimerkiksi sitouduttava kasvattamaan parin lapset Islamin mukaisesti. Koska miehellä on Islamissa viime kädessä vastuu perheestä, ei musliminainen saa avioitua kenenkään muun kuin muslimin kanssa. Koraanissa sanotaan: 24:26: **”Saastaiset naiset ovat saastaisia miehiä varten ja – siveät naiset ovat siveitä miehiä varten –**

Jos naimisissa oleva mies kääntyy Islamin ja hänen vaimonsa on kristitty tai juutalainen eikä halua kääntyä, avioliitto voi jatkua tavalliseen tapaan. Jos vaimo kuuluu kiellettyihin ryhmiin ja pysyy epäuskossaan, täytyy avioliiton loppua.

Vaimolle on kuitenkin annettava aikaa harkita asiaa. Siinä tapauksessa, että naimisissa oleva nainen kääntyy Islamiin eikä mies ole muslimi, avioelämä lakkaa välittömästi, ja naisen on kohtuullisen ajan kuluttua pyydettävä laillista eroa.

Mies ja vaimo

Perhe on kuten aiemmin mainittiin, muslimiyhteiskunnan tukipylväs. Sen tulee toimia pienoisyhteiskuntana, jossa uusi sukupolvi kasvatetaan Islamilaisessa hengessä ja johdatetaan hellävaroin yhteiskuntaan.

Seuraava profeetta Muhammedin (rohk) lausuma osoittaa, millaisia hengen pitäisi vallita perheessä ”Oi kansani, teidän vaimollanne on tiettyjä oikeuksia teihin nähden ja teillä on tiettyjä oikeuksia heihin nähden. Kohdelkaa heitä hyvin, sillä he ovat teidän kumppaneitanne ja uskottuja avustajianne.”

Islam näkee miehen ja vaimon toistensa täydentäjinä. Kummaankaan ei tule hallita toista. Kummallakin on yksilöllisiä oikeuksia ja velvollisuuksia, yhdessä he muodostavat rauhaisan ja onnellisen perheen, joka on terveen ja kukoistavan yhteiskunnan perusta.

Muslimiperheessä kaikilla on selvästi määritellyt tehtävät, toisaalta suvun muodostamassa suuressa perheessä ja toisaalta äidin, isän ja lasten muodostamassa perheessä.

On tärkeää, että perhe yrittää hankkia itselleen oman asunnon, sillä vaikka suuri perhe onkin tavattoman tärkeä, arvostetaan kodin rauhaa suuresti Islamissa. Tärkeintä on vaimon hyvinvointi ja avioliiton vakaus. Jumala kehottaa miestä kohtelemaan vaimoan oikeudenmukaisesti ja kunnioittamaan tämän tunteita sekä osoittamaan tälle hyvyttä ja huomaavaisuutta. Mies ei saa osoittaa vaimolleen vastenmielisyyttä tai aiheuttaa hänelle huolta. Tästä määräyksestä seuraa, ettei kenelläkään miehellä ole oikeutta pitää vaimoan kärsimyksen tuottamis- tai vapaudenrajoittamis-tarkoituksessa. Ellei mies tunne rakkautta tai sympatiaa vaimoan kohtaan, vaimolla on oikeus vaatia vapautusta avioliitosta. 54

Vaimon ensisijainen velvollisuus kumppanina on myötävaikuttaa avioliiton menestykseen. Hänen on ajateltava miehensä mukavuutta ja viihtyvyyttä. Mies on jättänyt omaisuutensa vaimonsa huostaan. Jos se on vaimon käytettävissä, hänen täytyy käsitellä siitä viisaasti ja säästäväisesti. Hän ei saa antaa lainaksi tai myydä mitään „miehen tavaroista ilman tämän lupaa.

Intiimiä yhteiselämää ajatellen molempien osapuolten tulisi tehdä itsensä haluttavaksi ja puoleensavetäväksi toisilleen.

Islamissa kaikki ihmiset ovat tasavertaisia. Miehet ja naiset ovat tasa-arvoisia mutta eivät identtisiä. Naiset tulevat raskaaksi ja synnyttävät lapsia toisin kuin miehet. Miehet ovat suhteellisesti rationaalisempia eivätkä ole yhtä tunteellisia kuin naiset, jotka usein ajattelevat sydämellään. Tämän vuoksi heille on annettu erilaisia tehtäviä perheessä. Kukaan ei mieti, ovatko hammaslääkäri ja lävistäjä tasa-arvoisia. Todetaan vain, että heillä on eri tehtävät. Sukupuolten välinen tasa-arvo saavutettiin Islamissa ja tuhat neljäsataa vuotta sitten.

Islam kieltäytyy myös väheksymästä jotakin ihmisryhmää pelkästään sen tehtävien perusteella, hoidettiinpa tehtäviä kotona tai yhteiskunnassa.

Lapset

Vakaa yhteiskunta voi olla olemassa vain siellä missä avioliitto on ainoa miehen ja naisen välisen fyysisen vetovoiman instituutio siellä missä perhe on tärkein yhteiskunnallinen yksikkö. Nimenomaan perheessä lasketaan uuden yhteiskunnan perusta. Perheessä muodostuu uusi sukupolvi. Islam käsittää lastenkasvattajan roolin yhdeksi elämän tärkeimmistä tehtävistä.

Lapset ovat ihmisen kalleimpia aarteita. Islamissa lapsia pidetään eräänlaisina hiomattomina timantteina, joita vanhempien ja yhteiskunnan on hiottava parhaalla mahdollisella tavalla. Lapset ovat lahja ja luottamuksenosoitus Jumalalta, ja syntyessään ha tulevat suoraan Hänen valostaan. Lapset ovat viattomia, ja he ovat vastuussa teoistaan vasta murrosikään tultuaan. Islamin yleinen suhtautuminen lasten asemaan voidaan tiivistää muutamiin harvoihin periaatteisiin:

1. On Jumalan käsky, ettei yksikään lapsi saa vahingoittaa vanhempiaan. (Koraani 2:233)
2. Vanhemmat eivät saa tuottaa lapsilleen vahinkoa tai laiminlyödä heitä tai suhtautua heihin liian suojelevasti
3. Lapset ovat elämän ilonaihe ja vanhempien ylpeyden aihe, turhamaisuuden siemen ja huolen kiusausten aiheuttaja. Vanhempien on varottava liiallista ylpeyttä, ja heitä kehoitetaan muistamaan, että suurin ilo on hengellistä.

Lapsilla on oikeus elämään yhtäläisiin mahdollisuuksiin elämässä. Heillä on myös oikeus aviolliseen syntyperään, eli jokaisella lapsella on oikeus isään ja äitiin. Islamin ylistettävimpiä tekoja on huolehtia hyvin lapsista. Profeetta Muhammed (rohk) piti kovasti lapsista ja oli vakuuttunut siitä, että hänen muslimi yhteiskuntansa tulisi kuuluisaksi hyvydestään lapsia kohtaan. Lapsille on annettava mahdollisimman paljon huolenpitoa. Kun on olemassa niin läheisiä sukulaisia, että heitä voidaan pitää vastuullisina lasten hyvinvoinnista, on heidän tehtävänsä huolehtia lapsista. Jollei lähisukulaisia sitä vastoin ole, muuttuu huolenpito koko muslimiyhteiskunnan yhteiseksi velvollisuudeksi.

Se tosiasia, että vanhemmat ovat aikuisia ja heitä pidetään yleisesti kokeneempina, ei sinänsä ole ihanteellisuuden tai viisauden ainoa lähde. Eri yhteyksissä Koraani mainitsee esimerkkejä tapauksista, joissa vanhemmat ovat olleet väärässä lapsensa suhteen, ja myös esimerkkejä, joissa lapset ovat arvioineet väärin vanhempiensa aseman. (Koraani 6:75, 11:42-46, 19:42-48)

Muualla Koraanissa arvostellaan terävästi niitä, jotka poikkeavat totuudesta vain siksi, että se on heille outo tai ristiriidassa heidän sukuperinteidensä tai vanhempiensa arvostusten kanssa. On totta, että vanhemmilla on oikeus kunnioitukseen, rakkauteen ja kuuliaisuuteen. Jos he kuitenkin ylittävät rajansa ja loukkaavat Jumalan oikeuksia, täytyy lasten osoittaa olevansa eri mieltä heidän kanssaan.

Mitä tulee lasten kasvatukseen, profeetta Muhammed (rohk) on hahmotellut yksinkertaisen kuvan eri kehitysvaiheista:

”Leikkikää lasten kanssa, kunnes he täyttävät seitsemän vuotta, kasvattakaa heitä seitsemän ja neljäntoista ikävuoden välillä ja olkaa heidän ystäviään neljäntoista ja kahdenkymmenen ikävuoden välillä.”

Jo alusta pitäen on tärkeää, että lapset oleskelevat Islamilaisessa ympäristössä, jotta Islamista tulee heille luonnollinen asia ja jotta he voivat nähdä, miten Islamista tulee heille luonnollinen asia ja miten Islam toimii arkielämässä. Esimerkkinä voidaan mainita rukous. Jos vanhemmat rukoilevat säännöllisesti ja antavat aina lasten olla mukana, nämä alkavat varhain ”rukoilla” äidin ja isän kanssa. Kahden kolmen vuoden iässä useimmat lapset osaavat matkia rukousliikkeitä. Rukouksessa tulee silloin leikki, jossa lapset ovat mukana niin kauan kuin haluavat.

Tämän vaiheen aikana on hyvin tärkeää opettaa lapsia olemaan valehtelematta, olemaan anteliaita ja kunnioittamaan aikuisia, koska nämä kuuluvat Islamiin perusarvoihin. Vanhempien esimerkillä on ratkaiseva merkitys tämän ensimmäisen vaiheen aikana.

Vähitellen vanhemmat kertovat myös lapselle, mitä kaikkia häneltä vaaditaan, kun hän varttuu. Lapsi alkaa harjoitella rukoilemista ja paastoamista: hän rukoile ehkä yhden tai kaksi rukousta päivässä, paastoaa aamiaisesta iltapäivän välipalaan asti jne. Pääasia on, että lapsi on hyvin valmistautunut ja selvillä niistä velvollisuuksista, jotka aikuisen muslimin odotetaan hoitavan. Nämä eivät saa tulla yllätyksenä 14-vuotispäivänä! Tämän jakson aikana myös pojat ja tytöt jaetaan eri ryhmiin. Mieluiten heillä tulisi olla mahdollisuus poika- ja tyttökoulujen käymiseen. Isä ottaa vastuulleen suuren osan poikien kasvatuksesta, ja äiti keskittyy tyttöjen kasvatukseen. On tärkeää, että lapset saavat tuntea itsensä hyödyllisiksi. Heidän pitäisi mieluiten ottaa vastuulleen tiettyjä asioita (aluksi esim. vuoteen sijaaminen tai huoneen siivoaminen), ja tämän vastuun tulee kasvaa asteittain aikuisikään asti.

Koulutuksen päättymisen jälkeen noin 21 vuoden iässä alkaa aikuisuus. Tähän loppuu vanhempien vastuu, ja tästä alkaa lasten vastuu vanhemmistaan!

Sukulaiset, ystävät ja naapurit

Perhe-elämään liittyvät läheisesti suhteet palvelijoihin, muuhun sukuun ja naapureihin. Ne jotka pitävät vakinaista palvelusväkeä, ovat saaneet neuvoja ja hyviä ohjeita profeetta Muhammedilta. (rohk). Talon isäntiä kehoitetaan kohtelemaan palvelijoitaan veljinä eikä orjina, sillä se joka kohtelee palvelijaansa hyvin, saa profeetan mukaan Jumalalta helpon ja miellyttävän kuoleman, vaikka kuolinhetki yleensä onkin vaikea ja tuskaisa. Palvelijoilla on oikeus oikeudenmukaiseen kohteluun, armeliaisuuteen, ruokaan, vaatteisiin ja asuntoon sekä oikeus saada muut henkilökohtaiset menossaan katetuiksi. Profeetta käski seuraajiaan jopa ruokkimaan ja vaatettamaan palvelijat samoin kuin itsensä.

Kaikki todellisen Islamilaisen yhteiskunnan kansalaiset ovat samalla tasolla, koska Islam ei tunnusta luokkia. Se tunnustaa ainoastaan paremmuuden, joka syntyy hurskaudesta ja hyvistä teoista Jumalaa palveltaessa. Kor.9:105, 49:13

Ihmisen velvollisuus on olla hyvä sukulaisille, vaikka nämä eivät vastaisi hyvyyteen samalla mitalla. Tämä on Jumalan säätämä velvollisuus, ja siitä määrätään monissa koraanin kohdissa, esim. 2:177; 4:36; 16:90; 17:23-26.

Naapureilla on monia etuoikeuksia. Profeetta Muhammed (rohk) on sanonut, ettei ketään voida pitää uskovaisena, jos hän aiheuttaa naapureilleen vahinkoa. Kukaan ei liioin voi olla tosi uskovainen, jos hänen naapurinsa viettävät yönsä nälkäisinä, kun hän sitä vastoin on syönyt itsensä kylläiseksi. Se joka kohtelee naapureitaan parhaiten, saa nauttia Jumalan läheisyydestä ylösnousemuksen päivänä.

IHMINEN, YHTEISKUNTA JA MAAILMA

Ihmiskunnan ykseys

Ihmiskunnan ykseys käy ilmi Aatamin ja Eevan yhteisestä vanhemmuudesta. Jokainen ihminen on sen maailmanlaajuisen perheen jäsen, jonka perustivat ensimmäinen isä ja ensimmäinen äiti. Kun ihmiset ymmärtävät, että he kaikki polveutuvat Aatamista ja Eevasta ja että Jumala loi nämä, rotuennakkoluulot, yhteiskunnalliset vääryydet ja toisen luokan kansalaisuus häviävät.

Ihmisten yhteiskunnallinen käyttäytyminen liittää heidät yhteen samalla tavoin kuin heitä luonnossa yhdistää yhteisen alkuperän side. Koraanissa ja profeetta Muhammedin (rohk) perimätiedossa on jatkuvia muistutuksia tästä, esimerkiksi jakeissa 4:1, 7:189 tai 49:10-13.

Ihmiskunnan ykseys ei koske vain sen alkuperää vaan myös päämäärää. Islamin mukaan ihmiskunnan perimmäinen päämäärä on Jumala. Hänestä me olemme lähtöisin ja hänen luokseen palaamme.

Islamilainen yhteiskunta

Islamilaisessa yhteiskunnassa yksilö ei voi pysyä välinpitämättömänä. Häntä kehoitetaan aktiivisesti ylläpitämään hyvää yhteiskunnallista moraalialia kaikin laillisin keinoin, edistämään hyvää ja vastustamaan pahan kaikkia muotoja. Näin tekemällä hän ei ainoastaan hylkää pahuutta vaan auttaa myös muita tekemään samoin. Se, joka on välinpitämätön yhteiskuntaansa kohtaan, ei ole saavuttanut korkeaa moraalialia; hänen omatuntonsa ei toimi täydellisesti ja hänen uskostaan puuttuu voimaa ja ravintoa.

Islamin perusaineksiin kuuluu vilpittömyys, ihmisrakkaus, laupeus nuoria kohtaan, vanhusten kunnioittaminen, murheellisten lohduttaminen, sairaiden luona käyminen, pulassa olevien auttaminen, aito veljeyden ja solidaarisuuden tunne, toisten ihmisten hengen, omaisuuden ja kunnian kunnioittaminen sekä yksilön ja yhteiskunnan välinen molemminpuolinen vastuu. Profeetan perimätieto sisältää monia lausumia, jotka tukevat tätä, esimerkiksi hänen jäähyväispuheensa:

Oi ihmiset! Kuulkaa sanojani, sillä en tiedä, olenko keskuudessanne tällä paikalla enää tulevina vuosina.

Henkenne ja omaisuutenne ovat pyhiä ja loukkaamattomia keskuudessanne, kunnes tulette Herran luo, niin kuin myös tämän kuukauden tämä päivä on kaikille pyhä. Ja muistakaa, että teidät pakotetaan astumaan Herran eteen, joka vaatii teitä tilille kaikista teoistanne.

Oi ihmiset! Teillä on oikeus vaimoihinne nähden ja vaimoillanne on oikeus teihin nähden. Osoittakaa vaimollanne rakkautta ja hyvyttä. Totisesti Jumala on uskonut heidät teidän huostaanne, ja he ovat tulleet teille luvallisiksi Jumalan sanankautta. Pysykää uskollisina niille, jotka teille on uskottu, ja karttakaa syntiä.

Verikosto, jota harjoitettiin tietämättömyyden päivinä, on vastaisuudessa kielletty, ja kaikki verikiistat on lopetettu.

Ja orjanne! Katsokaa, että annatte niille samaa ruokaa, jota itse syötte, ja vaatettakaa heidät samanlaisilla vaatteilla kuin ne, joita itse käytätte; hankkiutukaa eroon heistä, jos he syyllistyvät virheeseen, jota ette voi antaa anteeksi, sillä he ovat Herran palvelijoita eikä heitä saa kohdella ankarasti. Oi ihmiset” kuulkaa sanojani ja ymmärtäkää ne. Te olette veljeskunta. Mikään mikä kuuluu jollekin henkilölle, ei ole luvallinen hänen veljelleen, ellei hän vapaasta tahdostaan lahjoita sitä tälle. Katsokaa ettette tee vääryyttä.

Niin kuin tämän kuukauden tämä päivä tällä paikalla on pyhä ja loukkaamaton, niin Jumala on tehnyt henkenne, omaisuutenne ja kunnianne pyhiksi ja loukkaamattomiksi keskuudessanne, kunnes tulette Herranne luo.

Kertokoon läsnäoleva sille, joka on poissa. Toivottavasti se jolle tämä kerrotaan, muistaa sen paremmin kuin se, joka oli itse läsnä. Olen totisesti täyttänyt tehtäväni.

Olen jättänyt teille käskyn, Jumalan kirjan, ja selviä määräyksiä, jotka varjelevat teitä joutumasta harhaan, jos pidätte niistä kiinni.
Talouselämä :

Toimeentulon ansaitseminen kunniallisella työllä ei ole ainoastaan velvollisuus vaan myös suuri hyvä. On synti, jos työkykyinen henkilö laiskuuden vuoksi joutuu riippuvaiseksi jostakusta toisesta. Islam hyväksyy kaikentyypisen työn, kunhan siihen ei sisälly mitään epämoraalista tai väärää. Profeetta Muhammed (rohk) sanoi, että ihmisen esimerkiksi paljon parempi ottaa köytensä, hakata puita, pinota ne ja myydä ne saadakseen rahaa ruokaan ja voidakseen antaa almuja, kuin pyytää apua muilta.

Kaikki mitä yksilö ansaitsee laillisesti, on hänen yksityistä omaisuuttaan, jota ei valtio eikä kukaan muukaan voi vaatia. Korvaukseksi tästä oikeudesta yksityisomistukseen hänen tarvitsee vain täyttää velvollisuutensa yhteiskuntaa kohtaan ja maksaa veroa valtiolle. Tämän tehtyään hänellä on täysi oikeus valtion suojelukseseen, ja hänelle on taattu vapaa yritteliäisyys.

Islamilaisessa järjestelmässä ei koskaan synny ahneen kapitalismin tai tuhoisan kommunismin uhkaa. Yritteliäs yksilö on vastuussa yhteiskunnan hyvinvoinnista ja yhteiskunta vuorostaan yksilön turvallisuudesta. Luokkaristiriidat korvaa yhteistyö ja sopusointu; pelon ja epäluulon poistaa keskinäinen luottamus ja turvallisuus.

Toisen palveluksessa työskentelevää Jumala käskää tekemään työnsä tehokkaasti ja kunniallisesti. Kun työ sitten on tehty, on työntekijällä oikeus oikeudenmukaiseen palkkaan palveluksistaan. Jos työnantaja kieltäytyy maksamasta oikeudenmukaisen palkan tai yrittää alentaa sitä, on tämä rangaistava teko Jumalan lain mukaan.

Liiketoimille omistetaan melkoisesti huomiota Islamissa. Kunniallinen kaupankäynti on sallittua ja saa Jumalan siunauksen. Sitä voivat harjoittaa yksilöt, yritykset, agentuuriliikkeet jne. Kaikki liiketoimet täytyy kuitenkin hoitaa vilpittömästi ja rehellisesti. Petos, tavaran vikojen salaaminen asiakkaalta, asiakkaan tarpeiden hyväksikäyttö sekä tavaran monopolisointi sen hinnan kiristämiseksi ylöspäin ovat kaikki synnillisiä ja Islamin lain mukaan rangaistavia tekoja. Sen, joka haluaa elättää itsensä kunniallisesti, on tehtävä yksinomaan rehellisin keinoin ja kovalla työllä. Muussa tapauksessa tuloksena on ”mikä laulaen tulee, se viheltäen menee”, ja sen lisäksi jokainen, joka on elättänyt itsensä laittomin keinoin, joutuu profeetan mukaan palamaan helvetin tulessa Tuomiopäivänä.

Petoksen ja hyväksikäytön torjumiseksi Islam vaatii rehellisyyttä liiketoimissa ja kieltää kiskonnan tai koron perimisen lainasta. Tämän tarkoitus on osoittaa ihmisille, että hän omistaa vain sen, minkä eteen on tehnyt työtä.

Koraanissa sanotaan jakeessa 55: 7-9

”Hän on asettanut taivaan korkealle ja saattanut voimaan tasapainon, jotta ette tekisi väärin punnitessanne. Käyttäkää vaakaa oikeudenmukaisesti älkääkä vajaasti mitatko.”

Islamilaisen lainsäädännön päätavoite kaupan ja talouden osalta on turvata yksilön oikeudet ja ylläpitää yhteiskunnan solidaarisuutta, kohottaa liikemaailman moraalia ja toteuttaa Jumalan lakia. Mikään ei estä yksilöä tavoittelemasta rikkautta ja pyrkimästä aineellisiin parannuksiin laillisin keinoin, mutta on kuitenkin tosiasia, että hän tulee tähän maailmaan tyhjin käsin ja lähtee täältä samalla tavalla. Kaiken todellinen omistaja on yksin Jumala, ja jokainen inhimillinen omistaja on vain hänen edustajansa ja asianhoitajansa. Siitä seuraa, että omistaja on jatkuvasti valmis jakamaan omastaan Jumalan tähden.

Koraani pitää rikkautta kokeena eikä moraalisen erinomaisuuden merkinä: **”Hän on asettanut teidät sijaisiksi maan päälle ja kohottanut jotkut teistä useita asteita toisten yläpuolelle koetellakseen teitä sen suhteen, mitä on teille antanut. Sinun Herrasi on totisesti nopea rankaisemaan, mutta hän on totisesti myös anteeksiantava ja laupias.”** (Koraani 6:165).

Yksilön velvollisuudesta jakaa omastaan toisille sanotaan Koraanissa.(57: 5,7,10) **Hänen on taivaiden ja maan valtakunta, ja Jumalan luokse kaikki palaa. Uskokaa Jumalaan ja Hänen sananjulistajaansa ja antakaa almuja siitä, minkä haltijaksi olemme teidät asettanut, sillä niitä teistä, jotka uskovat ja jakelevat, odottaa suuri palkinto. Ja miksi ette uhraisi mitään Jumalan asian hyväksi, sillä Jumalalle kuuluu taivaitten ja maan perintöosuus.”**

Ihmisiä ei sen sijaan kehoteta saattamaan itseään ahdinkoon antamalla pois omaisuutensa: **”Älä kättäsi sidottuna selkäsi taakse, mutta älä myöskään ojenna sitä täyteen pituuteensa, muuten saat olla häväistynä (itaruudestasi) tai köyhtyneenä (ylenpalttisuudestasi). Totisesti, Herrasi suo palkan kenelle haluaa, ja Hän myös mittaa sen määrän. Totisesti, Hän pitää hyvää lukua palvelijoistaan ja on kaikkinäkevä.”** (Koraani 17: 29-30). 62

Raha-asioista on pidettävä mielessä, ettei muslimin pidä olla tekemisissä koron, keinottelun tai minkäänlaisten arpajaisten kanssa. Kukaan ei maksa vapaaehtoisesti korkoa. Koron periminen yksityishenkilöille annettavista lainoista on kielletty. Jos jonkun on pakko ottaa vastaan korkoa (esim. palkkatilille), on se lahjoitettava hyväntekeväisyyteen.

Poliittinen elämä

Yhteiskunta- ja talouselämän tavoin Islamin poliittinen elämä perustuu henkisiin ja moraalisiin arvoihin, ja sitä säätelevät jumalalliset määräykset. Valtio ei ole teokratia, jossa jokin tietty ihmisluokka ottaa itselleen jumalallisia oikeuksia ja asettuu muiden kansalaisten yläpuolelle. Se ei myöskään ole demokratia tavanomaisessa merkityksessä vaan jotakin aivan muuta.

Islamilaisessa valtiossa ylin valta ei kuulu johtajille eikä edes kansalle. Se kuuluu Jumalalle. Kansa kokonaisuudessaan hoitaa Jumalan antamaa hallintotehtävää, ja sen tulee toteuttaa Hänen lakinsa ja täyttää Hänen tahtonsa. Johtajat, olivatpa he keitä hyvänsä, ovat vain täytäntöönpanoviranomaisia, jotka kansa on valinnut palvelemaan itseään ja hoitamaan valtion hallintoa Jumalan lain mukaisesti. Tämä on Islamilaisen valtion perusta, ja Koraanissa on monia tätä tukevia lausumia (esim. 4:58).

Islamilaisen valtion tehtävä on jakaa oikeutta ja tarjota turvallisuutta ja suojelua kaikille kansalaisille ihonväristä tai uskonnosta riippumatta. Kaikki tämä tapahtuu Jumalan perustuslaissaan, Koraanissa antaman käskyn mukaan. Koska Islamilaisella valtiolla on yllä mainittu tehtävä, ei sitä voi hallita mikään ei-islamilaisen ideologian omaksunut poliittinen puolue tai peräti vieraat voimat. Sen täytyy olla riippumaton voidakseen käyttää vaikutusvaltansa Jumalan edustajana.

Muslimi alistuu yksin Jumalalle ja lupaa uskollisuutta niillä, jotka hoitavat Jumalan lakia ja noudattavat sen määräyksiä. Johtaja ei ole kansan hallitsija vaan ainoastaan kansan valitsema edustaja, joka saa arvovaltansa Jumalan lain tottelemisesta.

Niillä johtajilla, jotka kansa on valinnut hallitsemaan Jumalan sanaa, on oikeus yleisön tukeen ja yhteistyöhön niin kauan kuin he noudattavat Jumalan lakia. Näiden hallintovirkamiesten tukematta jättämistä pidetään rikkomuksena sekä hallintoa että Jumalaa itseään vastaan. Jumalan laista poikkeava hallinto syyllistyy vastaavaan rikkomukseen ja menettää oikeutensa kansalaisten tukeen. Koraani sanoo tästä seuraavaa:

”Te, jotka uskotte, totelkaa Jumalaa ja totelkaa profeetta ja niitä teidän keskuudessanne, joilla on arvovalta. Jos kiistelette jostakin, niin alistakaa se Jumalan ja Hänen lähettiläänsä ratkaistavaksi, jos todellakin uskotte Jumalaan ja Viimeiseen Päivään. Tämä on parasta teille ja edullisintakin.” (Koraani 4:59).

Profeetta Muhammed (rohk) perimätiedon mukaan sanonut, ettei kuuliaisuutta ja lojaalisuutta saa osoittaa sellaiselle ihmiselle, joka ei itse tottele Jumalaa ja noudata Hänen lakiaan. Profeetta Muhammedin (rohk) varhaiset seuraajat ymmärsivät tämän periaatteen erittäin hyvin. He ilmoittivat ensimmäisissä julkisissa lausunnoissaan, että yleisön tuli totella ja auttaa heitä niin kauan kuin he itse tottelivat Jumalaa, mutta ettei kansa olisi velvollinen noudattamaan heidän käskyjään jos he poikkeaisivat Jumalan laista.

Johtajat ja hallintovirkamiehet on valittava pätevimpien kansalaisten joukosta moraalisten ansioiden, sopivuuden ja pätevyyden perusteella. Etninen alkuperä tai perhetausta tai taloudellinen asema ei sinänsä tee ehdokasta soveliaaksi korkeisiin virkoihin. Ne eivät lisää eivätkä vähennä yksilön ansioita.

Ehdokkaat voidaan valita yleisillä vaaleilla, tai heidän valintansa ja valtuuttamisensa voivat hoitaa myös julkiset johtajat, joille itselleen on uskottu johtajanasema yhteiskunnan eri sektoreiden vapaaehtoisella suostumuksella. Islamilainen valtio voi näin ollen valita haluamansa määrän edustuksellisia neuvostoja ja kunnanhallituksia. Oikeutta hallinnon hoitamiseen ja hallintoviranomaisten valintaan säätelee Jumalan laki ja tätä oikeutta on käytettävä koko yhteiskunnan parhaaksi.

Profeetta Muhammed (rohk) on sanonut: ”Se joka uskoo julkisen viran hoidon yhdelle miehelle, vaikka hänen yhteiskunnassaan olisi parempikin mies kuin tämä luottamusmies, on pettänyt Jumalan ja Hänen lähettiläidensä ja muslimien luottamuksen.”

Poliittisessa mielessä tämä merkitsee sitä, etteivät valitsijat voi olla moraalisesti välinpitämättömiä julkisia tapahtumia kohtaan ja että heidän on harkittava ja tehtävä huolellisia tutkimuksia ennen vaaliuurnilla käymistä. Tällä tavoin valtio voi saada parhaan mahdollisen turvallisuustakeen ja vastuullisen kansalaisjoukon, jotka monista demokraattisista valtioista puuttuvat.

Kun kansa on valinnut johtajansa jokaista kansalaista kehoitetaan parhaan kykynsä mukaan valvomaan hallintoa ja kyseenalaistamaan sen julkisten asioiden hoito aina kun kansalainen huomaa jotakin olemaan vialla.

Islamin poliittinen järjestelmä

Islamin poliittinen järjestelmä eroaa siis täysin kaikista muista poliittisista järjestelmistä, eikä johtajan tehtävänä ole hallita kansaa sen oikkujen mukaan. Hänen tehtävänsä on palvella kansalaisia ja tehdä oikeudenmukaisuudesta yleinen laki. Vaikka Koraani on Islamilaisten valtion perustuslaki, Jumala käskää muslimeja hoitamaan yhteiset asiansa neuvotellen. Tämä mahdollistaa lakiasäättävät neuvostot ja neuvoantavat kokoukset sekä paikallisella ja kansallisella tasolla että kansainvälisiä asioita käsiteltäessä.

Islamin historia tarjoaa luotettavia todistuksia siitä, miten tavalliset ihmiset, sekä miehet että naiset, arvostelivat, neuvoivat ja ojensivat korkeimpia johtajia ja kalifeja. Poliitikassa – kuten millä tahansa muullakin alueella – neuvotteluun perustuvat menetelmät eivät ole pelkästään demokraattinen oikeus vaan myös uskonnollinen määräys ja moraalinen velvollisuus, joka koskee sekä johtajia että hallittavia.. Profeetta Muhammed (rohk) sovelsi aina tätä periaatetta ja sanoi, että hyvien neuvojen antaminen on tärkeä osa uskontoa.

Uskon – ja omantunnonvapaus

Islamin poliittisen järjestelmän alaisuudessa jokaisella kansalaisella on oikeus nauttia uskon- ja omantunnonvapautta sekä mielipiteen- ja sananvapautta. Jokaisella kansalaisella on vapaus kehittää mahdollisuuksiaan ja parantaa asemaansa työskennellä ja kilpailla sekä hyväksyä ja hylätä asioita oman vilpittömän harkintansa mukaan. Hänen vapautensa ei kuitenkaan ole ehdoton eikä voikaan olla, sillä jos niin olisi, se johtaisi sekasortoon ja anarkiaan. Nämä vapaudet ja oikeudet on taattu Jumalan laissa, joka myös säätelee niitä. Niin kauan kuin ne ovat yhtäpitäviä tämän lain kanssa, ne ovat jokaisen kansalaisen laillisia etuoikeuksia, mutta jos ne ylittävät Jumalan rajat tai joutuvat ristiriitaan yleisön etujen kanssa, ne muuttuvat loukkaukseksi ja niitä on valvottava.

Yksilö on osa maailmankaikkeutta, ja hänen on mukauduttava samaan lakiin, jolla maailmankaikkeutta hallitaan. Toisaalta hän on myös yhteiskuntansa osa, ja hänen on sovitettava oikeutensa muiden vastaaviin oikeuksiin kaikkien parhaaksi. Jos yksilö omaksuu itsenäisen kannan yleistä mielenkiintoa herättävään kysymykseen ja havaitsee enemmistön olevan toista mieltä, hänen täytyy lopulta liittyä enemmistöön solidaarisuuden ja yhteistyön säilyttämiseksi. Tämä pätee luonnollisesti sillä edellytyksellä, että enemmistön kanta ja päätökset eivät ole ristiriidassa Jumalan lain kanssa.

Islam ei syrji vähemmistöjä vaan suojelee niitä. Se, joka tahtoo tulla Islamilaisen valtion lainkuulijaksi, on tervetullut jakamaan vastuullisten kansalaisten velvollisuudet ja etuoikeudet yhteiskunnan muiden jäsenten kanssa. Se, että hän ei ole muslimi, ei huononna hänen asemaansa tai alenna häntä toisen luokan kansalaiseksi, kunhan noudattaa valtion yleistä lakia. Jos hän esimerkiksi valtion ylläpitämiseksi ja korvaukseksi turvallisuudestaan ja hyvinvoinnistaan haluaa maksaa uskonnollisen veron (Zakat) ja muut valtiolliset verot muslimikansalaisen tavoin, hän voi sen tehdä. Jos hän sitä vastoin katsoo, että Islamilaisen veron maksaminen loukkaa hänen arvokkuuttaan, koska hän ei ole muslimi, ja haavoittaa hänen tunteitaan, hän voi suorittaa pienemmän maksun, ”pakkoveron” eli jizyan, joka suojeleksen Zakatin tapaan.

Ei-islamilaisella kansalaisella on samoin täysi oikeus järjestää elämänsä henkilökohtaiset asiat, kuten avioliitto, avioero, ruokavalio, perintö yms., Islamilaisen lain mukaan tai omanuskonsa tai käsityksensä mukaan. Kun kyseessä ovat yleistä kiinnostusta herättävät asiat ja julkiset asiat, täytyy valtion lain luonnollisesti koskea kaikkia yhtä lailla. Vallinnastaan riippumatta ei-islamilaisella kansalaisella on yhtäläinen oikeus suojeluun ja turvallisuuteen kuin jokaisella muslimikansalaisella. Tämä kaikki on enemmän kuin pelkkä unelma tulevasta taivasten valtakunnasta tai utopiaa. Se on Koraanin oppi, profeetta Muhammedin (rohk) tapa ja Islamilaisen valtion historiaa.

Kerrotaan esimerkiksi, että Omar ibn al-Khattab, toinen kalifi, kulki kerran erään paikan ohi, josta hän löisi vanhan juutalaisen surkeassa tilassa. Omar teki tiedusteluja miehestä ja sai kuulla, kuinka tämän laita oli. Murheellisella äänellä hän sanoi miehelle: ”Keräsimme sinulta veroa, kun olit työkykyinen. Nyt olet hylätty ja laiminlyöty. Miten epäoikeuden mukainen Omar onkaan ollut!” Lausuttuaan sanansa hän määräsi, että vanhan miehen piti saada säännöllistä eläkettä, ja määräys pantiin välittömästi täytäntöön. Tämä näkemys pohjautuu seuraavaan Koraanin lainaukseen:

”Jumala ei kiellä teitä osoittamasta ystävällisyyttä ja oikeamielisyyttä niitä kohtaan, jotka eivät ole taistelleet teitä vastaan uskontonne tähden eivätkä karkottaneet teitä kodeistanne; totisesti, Jumala rakastaa oikeamielisiä. Hän vain kieltää teitä olemasta ystävällisiä niille, jotka ovat taistelleet teitä vastaan uskonne tähden, karkottaneet teidät kodeistanne ja olleet toisille apuna teitä karkotettaessa. Ne jotka osoittivat heille ystävällisyyttä, ovat totisesti jumalattomia.” (Koraani 60: 8-9).

Kansainvälinen elämä

Islamin kansainvälinen elämän muodostavat Islamilaisen valtion tai kansakunnan ja muiden valtioiden tai kansakuntien väliset suhteet. Seuraava peruspiirteet ovat tunnusomaisia Islamin kansainvälisille suhteille:

1. Asiaankuuluva kunnioitus muiden kansojen elämisen, kunnian ja omistamisen oikeutta kohtaan, kunhan ne eivät loukkaa muslimien vastaavia oikeuksia.
2. Islamilaisen valtion täyttää ne sitoumukset, jotka se on ottanut hoitaakseen, ja kunnioittaa muiden kansakuntien kanssa solmimiaan sopimuksia edellyttäen, että vastapuoli pysyy uskollisena sitoumuksilleen ja kunnioittaa sopimuksiaan. (Koraani 5:1, 8:55-56, 58; 9:3-4).
3. Jos joku joutuu kiusauksen loukata Islamilaisen valtion oikeuksia, vaarantaa sen turvallisuuden tai käyttää hyväksi sen rauhanomaista politiikkaa, valtion on välittömästi puolustauduttava ja tukahdutettava kaikki tämänkaltaiset yritykset. Ainoastaan sellaisissa oloissa Islam pitää sotaa oikeutettuna. Mutta silloinkin on olemassa moraalisia periaatteita, joita on noudatettava. Nämä on aikaisemmin käsitelty tämän kirjan erillisessä luvussa.
4. Sisäisen rauhan ja turvallisuuden ylläpitäminen sekä ihmisten välisen yleismaailmallisen veljeyden edistäminen.

Nämä ovat ne innoittavat periaatteet, joita Islamilainen valtio noudattaa kansainvälisissä suhteissaan. Islamilainen valtio ei ole olemassa pelkästään itseään ja kansalaisiaan varten, vaan sillä on merkittävä tehtävä kansainvälisellä tasolla. Jumalan käskyjen mukaan sen tulee työskennellä antaakseen arvokkaan lisänsä koko ihmiskunnalle. Tämä johtaa kansojen ja valtioiden välisiin ystävällisiin suhteisiin. Islamilaista valtiota kehoitetaan myötävaikuttamaan keskeisesti ihmiskunnan edistymiseen koulutuksen, talouden, teollisuuden, poliittisen tieteen yms. alalla. Tämän tehtävän pani alulle itse profeetta Muhammed (rohk), ja sitä jatkoivat hänen kannattajansa seuraavien sukupolvien aikana.

KORAANI

Koraani on suuri lahja ihmiskunnalle ja sen viisaus on ainutlaatuinen. Sen tehtävänä on vaalia aikaisempia ilmoituksia ja palauttaa Jumalan ikuinen totuus. Sen tulee ohjata ihmiskuntaa Oikealle Tielle ja herättää ihmisen sielu sekä havahduttaa ihmisen omatunto ja valistaa häntä.

Koraani on Jumalan sana, joka ilmoitettiin profeetta Muhammedille (rohk) enkeli Gabrielin välityksellä, eivätkä ihmisen kyvyt riitä tuottamaan mitään vastaavaa. Profeetta Muhammedin (rohk) aikalaiset tunnettiin yleisesti arabian kielen suurimpana mestareina, ja heillä oli samalla vahvimmat vaikuttimet kilpailevan tekstin aikaansaamiseen. He eivät kuitenkaan kyenneet tuottamaan mitään, mikä olisi muistuttanut Koraania sisällöltään tai tyylistään.

Profeetta Muhammedin (rohk) elinaikana oli ammattimaisia kirjureita, jotka auttoivat luku- ja kirjoitustaidotonta kansanjoukkoa kirjeiden laadinnassa ja sen sellaisessa. Profeetta Muhammedkin (rohk) käytti kirjureita ilmoitusten muistiin merkitsemisessä. Aina kun hän sai jakeen tai kappaleen, hän neuvoi välittömästi kirjureitaan kirjoittamaan sen muistiin hänen valvonnassaan. Profeetta itse tarkasti ja vahvisti muistiinmerkityt tekstit, ja jokainen sana tarkistettiin ja jokainen kappale asetettiin oikeaan järjestykseen.

Kun ilmoitukset vihdoinkin olivat päättyneet, muslimeilla oli hallussaan monia täydellisiä tallenteita Koraanin tekstistä. Näitä resitoitiin, opeteltiin ulkoa, tutkittiin ja käytettiin kaikkiin päivittäisiin tarkoituksiin. Aina kun syntyi erimielisyyksiä, kysymys saatettiin profeetan ratkaistavaksi, koski se sitten tekstiä, merkitystä tai ääntämystä.

Profeetta Muhammedin (rohk) kuoleman jälkeen olivat monet muslimit jo oppineet Koraanin ulkoa, ja se oli tallennettuna monilla tahoilla. Edes tämä ei kuitenkaan tyydyttänyt Abu Bakria, ensimmäistä kalifia, joka pelkäsi, että jos monet Koraanin oppineista kuolisivat taistelukentällä, se voisi aikaa myöten johtaa tarkan tekstin unohtamiseen. Hän kysyi neuvoa johtavilta auktoriteeteilta ja antoi sitten Zaid ibn Thabitille, profeetta Muhammedin (rohk) pääkirjurille, tehtäväksi laatia täydellisen kopion kirjasta samassa järjestyksessä kuin se, jonka profeetta Muhammed (rohk) itse oli vahvistanut.

Zaid ibn Thabit teki tämän profeetan seuraajien valvonnassa ja heidän avullaan. Lopullisen kopion tarkastivat ja hyväksyivät kaikki muslimit, jotka olivat kuulleet Koraanin pro. Muhammedilta (rohk) ja opetelleet sen ulkoa. Tämä tapahtui alle kaksi vuotta pro. Muhammedin (rohk) kuolemaan jälkeen. Ilmoitukset olivat vielä kirjureiden hallussa ja Koraanin ulkoa opetelleiden tuoreessa muistissa.

Othmanin khalifaatin aikana, suunnilleen viisitoista vuotta profeetta Muhammedin (rohk) kuolemaan jälkeen, tätä Koraanin kopioita jaeltiin niillä uusilla alueilla, jotka joutuivat kosketuksiin Islamin kanssa. Useimmat asukkaat eivät olleet kuulleet eivätkä nähneet profeetta Muhammedia. (rohk).

Alueellisten ja maantieteellisten tekijöiden vuoksi he lukivat Koraania hiukan eri tavalla ääntäen. Alkoi syntyä resitaatio- ja ääntämiseroja, jotka aiheuttivat kiistoja muslimien keskuudessa. Othman toimi nopeasti tilanteen selkiyttämiseksi. Pidettyään keskinäisen neuvonpidon kaikkien johtavien auktoriteettien kanssa hän muodosti nelimiehisen toimikunnan, joka koostui ilmoituksia aiemmin muistiin merkinneistä kirjureista. Kaikki olemassa olevat kopiot kerättiin ja korvattiin vakiokopiolla, jota tuli käyttää Quraishheimon ääntämyksen ja murteen mukaisesti. Tämä oli profeetta Muhammedin (rohk) itsensä käyttämä murre.

Koraanin aitoudesta ei ole epäilystäkään. Vakavasti otettavat tutkijat, sekä muslimit että ei-muslimit, ovat vahvistaneet, että nykyään käyttämämme Koraani on täsmälleen sama KIRJA kuin se, joka ilmoitettiin profeetta Muhammedille, (rohk) jota hän opetti, jonka mukaan hän eli ja jonka hän jätti ihmiskunnalle noin tuhatneljänsataa vuotta sitten.

Koraanin dynaamisuus

Koraanin realistinen asenne, sen tarjoamat käytännölliset ratkaisut inhimillisiin ongelmiin sekä sen ihmiselle asettamat jalot päämäärät osoittavat sen olevan jumalallista alkuperää. Koraanin viisauden parhaita tuntomerkkejä on, että se tarjoaa älyllisiä ärsykeitä ja herättää sydämen eloon.

Kun profeetta Muhammed (rohk) aluksi esitti Jumalan kehotuksen, hänen ainoa voimassa oli Koraani. Kukaan ei yltänyt Koraanin dynaamiseen viisauden tasolle, vaikka monet yrittivät.

Jumala puhuu Koraanista henkenä tai valona, jolla Jumalan palvelijat ohjataan Oikealle Tielle (42:52). Hän sanoi myös:

”Jos olisimme lähettänyt tämän Koraanin vuorelta, niin olisit varmasti nähnyt sen sortuvan ja pirstoutuvan Jumalan pelosta. Nämä vertaukset lähetämme ihmisille, jotta he mietiskelisivät.”
(koraani 59:21)

Toinen merkittävä Koraanin tuntomerkki on sen realismi. Se ei antaudu toiveajatteluun. Sen oppi ei myöskään vaadi mahdottomia eikä elättele ruusuisia kuvitelmia saavuttamattomista ihanteista. Koraani hyväksyy ihmisen sellaisena kuin hän on ja kehottaa häntä kasvamaan kykyjensä mittaiseksi. Se ei väitä ihmistä toivottomaksi tai avuttomaksi vaan kuvailee häntä jaloksi ja kunnianarvoiseksi olennoiksi.

Kolmas tuntomerkki on jumalallisen ja inhimillisen, henkisen ja aineellisen, yksilöllisen ja yhteisen välinen sopusointu. Koraani ottaa huomioon kaikki ihmisen tarpeet tavalla, joka auttaa ihmistä ymmärtämään ylevän päämääränsä. Juuri tämä sopusointu tekee muslimeista ”välittäjäkansan” (2:143), jos he täyttävät velvollisuutensa käskää aina hyvyyteen ja kieltää väärästä sekä uskoa Jumalaan (3:109).

Koraanin viisaudella on kolme pääulottuvuutta: sisäinen, ulkoinen ja ylöspäin suuntautuva. Sisäisellä tasolla se tunkeutuu sydämen sisimpiin sopukoihin ja ulottuu sielun syvyyksiin saakka. Sen tavoitteena on yksilön terve, sisäinen kehitys.

Koraanin ulkoinen tehtävä käsittää elämän kaikki alueet ja luo periaatteet kaikille ihmiskuntaa koskeville asioille kaikkien henkilökohtaisimmista seikoista monimutkaisiin kansainvälisiin suhteisiin. Koraani ulottuu alueille, jotka ovat tuntemattomia kaikille maallisille lakijärjestelmille tai eettisille sääntökokoelmille. Tässä suhteessa Koraanissa on huomionarvoista se, että se tarttuu maallisiin asioihin tavalla, joka antaa niille jumalallisen leiman ja moraalisen luonteen.

Koraanin ylöspäin suuntautuva tehtävä keskittyy Ainoaan Korkeimpaan Jumalaan. Kaikki mikä oli, on tai tulee olemaan on kanavoitava Jumalan aktiivisen läsnäolon kautta maailmankaikkeudessa.

Koraanin viisaus on ratkaiseva kaikissa ulottuvuuksissaan. Se ei tuomitse eikä kiusaa ruumista eikä myöskään jätä sielua huomiotta. Se ei "inhimillistä" Jumalaa eikä korota ihmisiä Jumalan tasolle. Kaikki on huolellisesti asetettu oikealle paikalleen luomakunnan kokonaisjärjestyksessä. Tekojen ja palkkioiden sekä keinojen ja päämäärien välillä vallitsee riippuvuussuhde. Koraanin viisaus ei ole neutraali vaan vaateliasta, mutta kaikki ne, joita on siunattu käsityskyvyllä ja ymmärryksellä, ottavat sen vaatimukset ilomielin vastaan.

Koraanin viisaus kannustaa totuudenmukaiseen ajattelun ja hurskaksiin tekoihin, määrätietoiisiin pyrkimyksiin ja hyväntahtoiisiin aikomuksiin. Koraani itse sanoo:

"Tämä Pyhä Kirja, siitä ei ole epäilystäkään, on opastus Jumalaa pelkääväisille ... " Koraani 2: 1-2).

"Tämä on kirja, jonka Me olemme sinulle lähettänyt, jotta voisit johtaa ihmissuvun Herran luvalla pimeydestä valkeuteen ..."(koraani 14: 1).

MUHAMMED (Rauha olkoon hänen kanssaan)

Monet ihmiset ovat ymmärtäneet väärin muslimien uskon profeetta Muhammediin (rohk), Jumalan viimeisenä profeettana, ja se vaatii siksi selitystä. Tämä usko ei millään muotoa merkitse, että Jumala olisi lakannut osoittamasta armeliaisuutta tai että Hän olisi vetäytynyt syrjään. Se ei rajoita suurten uskonnollisten persoonallisuuksien esiintuloa eikä estä hurskaiden miesten ilmaantumista. Se ei liioin merkitse, että Jumala olisi tehnyt arabeista – kansasta, josta profeetta Muhammed (rohk) polveutuu – viimeiset armeliaisuutensa vastaanottaja. Jumala ei suhtaudu puolueellisesti mihinkään rotuun, aikakauteen tai sukupolveen, ja Hänen armeliaisuutensa on aina Häntä etsivien ulottuvilla. Hän puhuttelee ihmistä jollakin seuraavasta kolmesta tavasta:

1. Inspiraation kautta, joka ilmenee Jumalan hurskaiden ihmisten sydämeen istuttamina ajatuksina tai aatteina.
2. Unessa saatujen näkyjen tai ilmestysten kautta.
3. Taivaallisen sanansaattajan enkeli Gabrielin kautta, joka lähetetään alas inhimillisen sanansaattajan luo.
(Koraani 42:51).

Viimeinen muoto on yleisin, ja tässä muodossa Koraani tuli alas profeetta Muhammedille. (rohk). Muoto rajoittuu profeettoihin, joista profeetta Muhammed (rohk) oli viimeinen.

Koraani selittää selvin sanoin, että profeetta Muhammed (rohk) lähetettiin kaikille ihmisille Jumalan, taivaan ja maan Valtiaan, apostolina (Koraani 7:158). Se kertoo että profeetta Muhammed (rohk) lähetettiin pelkästään Jumalan armeliaisuuden osoituksena kaikille luoduille, sekä ihmisille että muille (Koraani 21:107), ja että hän on Jumalan lähettäjä ja profeettojen sinetti.

Profeetta Muhammed (rohk) itse selitti olevansa Jumalan viimeinen profeetta. Muslimi ei voi epäillä tämän väitteen todenperäisyyttä, eikä kenenkään muunkaan ihmisen pitäisi siihen pystyä. Koko elämänsä ajan profeetta Muhammed (rohk) oli tunnettu ihmisistä totuudellisimpana, kunniallisimpana ja vaatimattomimpana. Hänen rehellisyytensä ja totuudellisuutensa olivat kaikkien epäilysten ulkopuolella, ei vain muslimien vaan myös hänen pahimpien vastustajiensa mukaan. Hänen luonteelleen, henkisille savutuksilleen ja maallisille uudistuksilleen ei löydy vertaa ihmiskunnan historiasta.

Toistaiseksi historia ei ole tuottanut ketään profeetta Muhammedin (rohk) veroista, ja nähtäväksi jää, onko se milloinkaan mahdollista. Profeetta Muhammed (rohk) sanoi olevansa Jumalan viimeinen profeetta siksi, että se ole Jumalan totuus, ei saavuttaakseen henkilökohtaista kunniaa tai henkilökohtaista etuja. Hän ei antanut voiton turmella itseään tai riemuvoiton heikentää oivallisia ominaisuuksiaan.

Hän ei sallinut vallan vaikuttaa luonteeseensa. Hän oli lahjomaton, johdonmukainen ja täysin vailla kiinnostusta henkilökohtaiseen voittoon tai kunniaan. Hänen sanoistaan loistaa viisaus ja totuus.

Profeetta Muhammed (rohk) oli ainoa profeetta joka täytti tehtävänsä ja sai työnsä päätökseen. Ennen hänen kuolemansa Koraanissa sanottiin, että Jumalan uskonto oli täydellistetty, että Jumalan armo uskovia kohtaan oli täyttynyt ja että ilmoitusta suojeltaisiin ja säilytettäisiin (5: 3, 10:9). Profeetta Muhammedin (rohk) kuollessa Islamin uskonto oli toteutunut, muslimien yhtenäisyys luotu ja Jumalan kuningaskunta oli perustettu maan päälle.

Profeetta Muhammedin (rohk) tehtävä, esimerkki ja saavutukset ovat osoittaneet ettei Jumalan kuningaskunta ole tulevan elämän saavuttamaton ihanne vaan koskee myös tätä maailmaa. Se oli olemassa ja kukoisti profeetta Muhammedin (rohk) aikana ja voi olla olemassa ja kukoistaa kaikkina muinakin aikakausina rehellisten uskoviensa alaisuudessa.

Kukaan profeetta Muhammedia (rohk) edeltänyt profeetta ei ole saanut aikaan tai jättänyt jälkeensä yhtä paljon kuin hän. Kukaan niistä hänen jälkeensä eläneistä, jotka väittivät olevansa profeettoja, ei tehnyt mitään hänen elämäntyöhönsä verrattavaa.

Profeetan kutsumuksen historiallinen ajanjakso päättyi profeetta Muhammedin (rohk) myötä, jotta ihmiselle selviäisi että hän voi kehittyä oma-aloitteisesti, jotta tieteen olisi mahdollista toimia oikealla tavalla ja tutkia Jumalan laaja-alaista luomakuntaa ja siten antaa tilaisuus älylliseen pohdiskeluun.

**INTERNATIONAL ISLAMIC FEDERATION
OF STUDENT ORGANIZATION**

Suomen Islamilainen Yhdyskunta